

Adventes Vēstis

2013. gada jūlijs, #7 (209)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
KĀ ĢĒRBTIES
DODOTIES UZ
DIEVNAMU?

DAŽI VĀRDI
PAR GAIDĀMO
SAVIENĪBAS
KONGRESU

MĪLESTĪBA KĀ
DZĪVESVEIDS
LAULĪBĀ

IESPAIDI PAR
VESELĪBAS
KONFERENCI
PRĀGĀ

INTERVIJA
AR EMĪLU
LĪCĪTI

Latvijas ziņas	4
Liecība	7
Tēma	8
Ceļojums	12
Veselība	17
Intervija	18
Bērniem	20
Jaunieši	22

Sveiciens, lasītāj, jūlijā!

Lai gan vasara ir atvaļinājumu laiks, adventistu draudžu locekļi kā bites san visapkārt un nerimst darboties. Prieks ir redzēt mirdzumu acīs, kad ticīgie atsaucas Dieva darbam. Šajā numurā varēsīt lasīt, kā darbojas Ģimeņu kalpošanas nodaļa, organizējot Pāru dienas un Mācītāju Lūgšanu dienu, kā jaunieši kalpo sabiedrībā līdz ar Aizkraukles draudzi, kā Rīgas 3.draudze pievienojas Ceļa Meklētāju saimei, un mēs noteikti vēlamies dzirdēt, ko dara Tava draudze šovasar!

Pārdomām šoreiz lasiet par Ceļojumu uz lielo pilsētu un pastāvīgo paļāvību, kā arī tēmas rakstu par ģērbšanās stilu draudzē. Šis jautājums arvien ir bijis atvērts diskusijai. Lai kāda būtu katra individuālā pieredze, aicinu atcerēties,

ka 1Sam.16:7 ir vārdi (..) jo Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi. Dievs ļoti skaidri, uzrunājot Samuēlu, saka: neraugies uz ārējo izskatu! Manuprāt, ir svarīgi atcerēties, ka neesam aicināti tiesāt ne ārējo izskatu, ne ticību, nevienu cilvēku, bet, ja nepieciešama pamācīšana, lai tas notiek mīlestībā.

Lai katrs no mums pienes godu Dievam tāds, kāds viņš ir. Lai nekas nenovirza mūsu skatus no evaņģēlija labajiem vārdiem! Lai ļaujām Garam darboties mūsos, un, ieklausoties padomā, augam ticībā un viešam pozitīvas pārmaiņas. Lai, pošoties sabata dievkalpojuma, vispirms sagatavojam sirdi Dieva Vārda svētībai!

Lai Dievs mums visiem dod gudrību, pazemību un sirsnīgu cieņu savā starpā.

Līvija Baltrušaitē

Adventes Vēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Ne saukļi, bet praktiska dzīve

Vasara tiešām ir jauks laiks, kad baudīt sauli, ūdeni, dabu. Tas ir ne tikai atvaļinājumu, bet arī dažādu aktivitāšu laiks. Adventistu draudzes rīko vasaras nometnes gan bērniem, gan jauniešiem. Rīko savstarpējas sastapšanās, kopējus dievkalpojumus. Laiks, kad var iegūt jaunus draugus un stiprināt senākas draudzības saites. Kopīgi iepazīt Dievu radībā un sadzīvē.

Pēdējā laikā ir nācies sastapties ar jautājumu, ko darīt, ja kādam ir citāds redzējums vai izpratne par kādiem jautājumiem. Brīžiem cilvēki domā, ka tas, kas viņam vai viņai šķiet ļoti nozīmīgs, tāds būs arī citiem. Un ko nu, ja citi tam nepiekrīt? Bieži tiek likts lietā arguments: bet MAN Dievs atklāja! Nākamais ar pilnīgi pretēju uzskatu deklarē tieši to pašu. Un draudzei kā kopībai ir vēl cita atklāsme... Varbūt vajadzētu būt uzmanīgākiem, manipulējot ar Dievu savu interešu aizstāvībā.

Aicinājums sekot Jēzum Kristum kā Glābējam un Kungam ietver sevī mūsu plānu pakļaušanu Viņam. Mums jāklūst mazākiem, ļaujot Viņam kļūt lielam mūsu dzīvē. Mums jālūdz, lai Svētais Gars sakārto mūsu sapņus pēc Dieva plāna un ļauj tiem īstenoties tā, lai Dievs tiek pagodināts. Vai vēl lūdzam, kā Jēzus mācīja: "Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes" (Mat 6: 10)?

Nedaudz par to, kas notiek vai notiks mūsu draudzēs. Jūlija mēnesī Jēkabpils draudze svinēs savas pastāvēšanas simto gadadienu. Saprotams, ka tas ir ievērojams notikums, un draudze gatavojas par sevi atgādināt pilsētai un tās iedzīvotājiem, rīkojot veselības izstādi. Nododu sirsnīgus sveicienus un pateicos Dievam par Viņa aizgādību Jēkabpils draudzē! Jēkabpils draudze nav no lielākajām skaitliski, bet tai ir iespējas atklāt Kungu Jēzu Kristu sabiedrībai un ļaut Dieva Garam pievienot tiem dvēseles.

Mēneša beigās uz Novij Sad pilsētu Serbijā dosies grupa jauniešu, lai piedalītos Eiropas Adventistu jauniešu kongresā. Tā ir jauka iespēja garīgi bagātināties un paplašināt savu pieredzes loku. Pricējies, ka draudžu savienība var atbalstīt šo braucienu finansiāli. Paldies visiem ziedotājiem!

Nevar nepieminēt Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometni Salacgrīvā, kas, protams, ir ne tikai liels notikums bērniem, bet arī domāju, ka Salacgrīvas draudzei nopietns pārbaudījums. Paldies par atbalstu, ko vecāki un draudzes sniedz bērniem! Tā ir draudzes tagadne, ne tikai nākotne. Tas, kā viņi redz draudzi šodien, kā tajā jūtas, tas nosaka to, kā viņi atradīs savu vietu, kad paaugsties un varēs pieņemt patstāvīgus lēmumus savas dzīves formēšanai. Jo vairāk viņi iepazīs Jēzu ne kā tēlu zilām acīm, gariem matiem un baltu tērpu, bet saskatīs to pieaugušajos ģimenē un draudzē, jo vieglāk atradīs Jēzu reālajā dzīvē.

Liels prieks, ka daļa draudžu mēģina atrast jaunas formas un veidus, kā aizsniegt savas apkārtnes ļaudis ar Evaņģēlija vēsti. Ģenerālkonference pievērs uzmanību darbam lielajās pilsētās, un jau vairākās vietās veidojas ietekmes centri. Vieta, kur izdzīvot vēsti. Tās ir vietas, kur dažādas draudzes vienības var atrast kopēju kalpošanu. Bēdīgākais, ja sākas sacensības gars, kurš labākais, kurš pareizākais. Visa uzmanība sev, un Jēzus Kristus atkal nostumts malā. Ne saukļi un spriedelējumi, bet praktiska dzīve!

Jēkaba vēstules otrā nodaļa atklāj Jēkaba rūpes par to, ka daudzu ticība aprobežojas ar vārdiem, kuri lai gan brīžiem tīri vareni skan, tomēr bez praktiska seguma ir tukša skaņa. Arī apustulis Pāvils, rakstot korintiešiem, atgādināja, ka bez mīlestības, tas ir – praktiskām rūpēm par citu emocionālo, fizisko un garīgo vajadzību apmierināšanas –, nekas nenotiek. Jānis saka, ka, ja tikai vārdos sakām, ka mīlam Dievu, bet neieredzam savus tuvākos, tad esam meļi.

Novēlu lasītājiem jauku vasaru un jaunus, un jaunus piedzīvojumus ar Dievu. Lai jūsu garīgā dzīve bagātinās un bagātina ikdienas gājumu!

Gaidāmie pasākumi

16.-18. augusts

Adventistu Latvijas draudžu savienības Jauniešu nodaļas organizēta jauniešu nometne *TeamWork 2013* Zvejnīkiem. Vairāk informācijas www.jaunatne.adventisti.lv.

29.-31. augusts

Adventistu Latvijas draudžu savienības kongress. Rīgā, Baznīcas 12a.

Sludinājumi

- Vēlos iepazīties ar sievieti, kristieci līdz 45 gadiem. Man 40 gadu. Nopietnām attiecībām. Tel. 25600142.
- Pārdodu 2 istabu dzīvokli Dagdā, Krāslavas raj., ķieģeļu mājā, labā stāvoklī, 1. stāvs. Ir lietotas mēbeles un sadzīves tehnika. Malkas šķūnis un auksts pagrabs. Nelielas izmaksas par komunālajiem pakalpojumiem. Blakus ir liels ezers un upe – jums patīks! Tālrunis: 29778590.

Tiksimies Durbes pilī

Aicinām 28. jūlijā pl. 14:00 uz kristīgās mūzikas un dzejas pēcpusdienu “...kā balti mākoņi” Tukumā, Durbes pilī, M. Parka ielā 7. Ar dziesmām Dievu pagodinās draudzes koris Dinas Liepiņas vadībā, skanēs mūsu jauno instrumentālistu Madaras, Daumanta, Beates un Alises atskaņoti skaņdarbi, dzirdēsim zvanu ansambli. Katrā koncertā cenšamies klausītājiem sagādāt kādu jauku pārsteigumu. Šogad tie būs Gabrielas Erkmanes atskaņotie skaņdarbi arfai. Programmu apvienos kristīgās autore Ingrīdas Markusas dzeja. Kopš 2004. gada mūsu draudzei ir savs nams, kurš no simtgadīga dzīvojamā nama jāpārvērš par dievnamu. Tā remontā ar līdzekļiem un praktisku darbu ir iesaistījušies visi draudzes locekļi, bet arī tu vari mums palīdzēt. Mūsu rekvizīti: Septītās dienas adventistu Tukuma draudze. Reģ. nr. 99500000624. Konts LV28UNLA0050018637151. Vai arī, apmeklējot muzikālo pēcpusdienu 28. jūlijā, atbalstot remontdarbus ar savu ziedojumu. Tiksimies skaistajā Durbes pils zālē, lai pievienotu savu sirdi dziesmām, kas skanēs līdz “baltiem mākoņiem”.

Adventistu Tukuma draudze

Divas svētības

Rīgas 3. draudze pavasari ieskandināja ar brīnišķīgu koncertu, kas notika aprīlī kultūras centrā Imanta. Aktīvi lūdzām par šo koncertu un priecājāmies, ka jauniešukoris „Gaismasceļā” ar Mārtiņu Subatoviču vadībā bija atsaucies mūsu aicinājumam organizēt evaņģelizācijas koncertu. Koncertu bagātināja arī brīnišķīga mūzika ansambļa „Amets” un orķestra izpildījumā. Tāpat koncerts varbūt nebūtu tik labs baudījums, ja iztrūktu prasmīga vadītāja. Par to liela pateicība Ingai Priedei, kura veiksmīgi savija dziesmas vienā evaņģelizācijas stāstā no radīšanas līdz brīdim, kad varēsim piedzīvot ilgi gaidīto sastapšanos ar augšāmcelto Jēzu. Kultūras namā neviena vieta nepalika tukša, jo tās aizpildīja ne tikai brāļi un māsas no vietējām draudzēm, bet arī mūsu uzaicinātie draugi, kaimiņi, radnieki un darba kolēģi. Ceram, ka labā ticības sēkla ir iekritusi daudz sirdīs, un pienāks brīdis, kad tā sāks augt. Bet maijā piedzīvojām vēl vienu atbildētu lūgšanu. Mūsu draudzē aktīvi darbojās Piedzīvojumu meklētāju klubs, bet nu bija pienācis laiks dažiem kļūt par Ceļa meklētājiem. 18. maija rītā varējām dibināt Ceļa meklētāju klubu „Imanta” un uzņemt 7 jaunus Ceļa meklētājus. Šajā rītā bijām ļoti kuplā pulkā. Priecājāmies, ka kopā ar mums varēja būt arī Ceļa meklētāju kluba „Sadraudzība” bērni, kuri bagātīgi kuplināja dievkalpojumu ar dziesmām, kā arī katrs stāstīja savas liecības un piedzīvojumus ar Dievu. To visu jaunajiem Ceļa meklētājiem bija vērtīgi dzirdēt, pārdomāt un būt uz ko tiekties, lai pēc kāda laika arī mēs tāpat varētu stāstīt savas liecības citiem jaunajiem Ceļa meklētājiem. Bet, kā jūtas daži jaunie Ceļa meklētāji, lai pastāsta paši.

Madara: Esmu priecīga, ka varu kļūt par Ceļa meklētāju. Es jau ilgi gaidīju šo brīdi. Ļoti gaidu nometni. Pagājušā gada nometnē bija jauki, ka mācītājs Izraels atnāca arī uz mūsu klubiņu. Man viņš ļoti patika, un arī viņa runas bija interesantas.

Kaspars: Man patika, ka mans draugs Mārtiņš uzaicināja piedalīties Piedzīvojumu meklētāju klubā. Esmu ieguvis jaunus draugus, ar kuriem kopā tagad būsime Ceļa meklētājos. Varēšu arī uzzināt jaunas, interesantas lietas. Gaidu nometni, jo tur visvairāk man patīk strādāt un piedalīties pasākumos.

Mārtiņš: Es arī jau sen ilgojos kļūt par Ceļa meklētāju. Bet forši, ka mums draudzē bija Piedzīvojumu meklētāju klubiņš. Man patika nodarbības, kur varēja uzzināt daudz ko jaunu un pelnīt nozīmītes. Gribu arī būt nometnē. Bet man ir arī sapnis, ka varētu nākamgad piedalīties Eiropas Ceļa meklētāju nometnē.

Mārīte Lipska

Evaņģelizācija Siguldā

Kāda ir mana vasara? Ko es paņēmu sev līdzī pēcvasaras periodā? Kas ir mans vasaras garīgais piedzīvojums? Ja arī tev ir šādi jautājumi vai arī Tu gribi piedzīvot ko personīgu sev, tad jau otro gadu aicinām tieši tevi pievienoties evaņģelizācijas pasākumam IMPACT – „Sigulda Jēzus acīm”, kas notiks no 18.-26. augustam vienā no šī gada saules pielietākajām pilsētām - Siguldā. Kopīgi pilsētas ielās darbosimies lūgšanu pieturās, radošajās darbnīcās, foto un veselības izstādēs, piedalīsimies praktiskajā kalpošanā pilsētai un cilvēkiem, kā arī daudzās citās lietās, kas kopīgā sadraudzībā caur dziesmām, lūgšanām un pārdomām pagodinās ne tikai mūsu Kungu Jēzu Kristu, bet arī ļaus smelt jaunu enerģijas devu vēl patiesākai mūsu katra sirds pārmaiņai.

Ja Tu tic, ka Jēzus mūs izmanto par saviem instrumentiem, un vēlies būt Viņa rokas, kājas, un gribi redzēt, strādāt un dzīvot, kā Viņš mums to māca, - PIEVIENOJIES!

Mēs ticam, ka tādu un vēl lielāku ietekmi IMPACT atstās arī šogad uz dalībniekiem un pilsētas iedzīvotājiem. Dievs aicina tieši TEVI piedalīties neaizmirstamā evaņģelizācijas pasākumā IMPACT - Sigulda 2013 un piedzīvot ko īpašu tieši sev. Vairāk informācijas meklē: www.jauniesikristum.com

IMPACT komanda

Viesturs Reķis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

PAR KONGRESU

Pienācis laiks, kad pavisam drīz draudžu izvēlētie delegāti pulcēsies uz kongresu. Tā kā ne katrā draudzē ir bijusi informācija, kas notiek kongresā, tad šis raksts būs īsi par to.

Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības statūtos rakstīts:

4.3. Savienības kongress ir augstākā savienības pārvaldes institūcija, un tam ir tiesības pieņemt lēmumus visos ar savienības darbību vai darbības izbeigšanu saistītos jautājumos. Savienības kongress ievēl bīskapu – savienības prezidentu, savienības padomi, savienības amatpersonas, savienības nodaļu, apvienību, dienestu un citu institūciju vadītājus.

4.4. Savienības kārtējie kongresi notiek ne retāk, kā vienu reizi piecos gados. Kārtējā kongresa vietu un laiku nosaka savienības padome.

4.5.1. Latvijas draudžu savienības padomei ir pienākums saaukt ārkārtas kongresu, nosakot tā norises vietu un laiku, šādos gadījumos:

- ja to par nepieciešamu uzskata savienības padome;
- ja to pieprasa ūnijas padome, divīzijas padome vai Ģenerālkonferences padome.

4.5.2. Paziņojumā par ārkārtas kongresu ir jāiekļauj kongresa dienas kārtībā paredzētie jautājumi.

4.5.3. Ārkārtas kongresu vieta un laiks ir jāizziņo tādā pašā veidā kā kārtējie kongresi.

4.6.1. Kārtējais un ārkārtas kongresi ir lemttiesīgi, ja tajā ir pārstāvēti (klātesoši) ne mazāk kā sešdesmit septiņi procenti (67%) no kopējā delegātu skaita. Ja šis kvorums ir sasniegts, kongresa vadītājam ir tiesības pasludināt kongresu par atklātu.

4.6.2. Kongresa vadītājam pasludinot kongresu par atklātu, kongress savā turpmākajā darbībā ir lemttiesīgs neatkarīgi no klātesošo delegātu skaita.

4.7. Savienības kārtējo un ārkārtas kongresu delegāti ar tiesībām izteikt savu viedokli un piedalīties balsošanā ir:

- visi savienības draudžu pilnvarotie delegāti. Katrai draudzei ir tiesības uz draudžu savienības kongresu izvirzīt un pilnvarot vienu delegātu, un vēl papildus vienu delegātu no katriem simt piecdesmit (150) draudzes locekļiem vai šī draudzes locekļuskaits lielākās daļas;
- visi savienības padomes locekļi;
- visi Baltijas ūnijas padomes locekļi;
- visi savienības darbinieki, kuriem ir savienības izdotas pilnvaras vai mācītāja apliecības;
- Ģenerālkonferences un Transeiropas divīzijas padomes locekļi.

4.8. Savas tiesības piedalīties balsošanā un izteikt savu viedokli savienības kongresos delegāti drīkst, tikai personīgi klātesot. Delegātam ir aizliegts pilnvarot jebkuras trešās personas balsot savā vietā.

4.9. Savienības padomes locekļu, bīskapa – savienības prezidenta un citu amatpersonu ievēlēšana un balsošana par citiem darba jautājumiem visos kongresos notiek atklāti (viva voce), ja vien ar klātesošo delegātu balsu vairākumu netiek nolemts balsot citādā veidā.

Savienības kongresos darbojas vairākas komitejas, kuru uzdevums ir pārskatīt un sagatavot lēmumus delegātu balsošanai. Statūti min šādas komitejas:

- Organizācijas komiteja, kura darbojas tikai kongresa laikā. Organizācijas komitejas uzdevums ir izvirzīt kongresam apstiprināšanai visu pārējo komiteju sastāvu. Tās priekšsēdētājs ir Baltijas ūnijas prezidents vai viņa pārstāvis.
- Ievēlēšanas komiteja, kura darbojas tikai kongresa laikā. Tās mērķis ir izvirzīt kongresam visu savienības pārvaldes institūciju, amatpersonu un citu kongresā ievēlamo institūciju kandidatūras un sastāvu. Tās priekšsēdētājs ir Baltijas ūnijas prezidents vai viņa norādīta persona.
- Statūtu pastāvīgā komiteja, kura nepieciešamības gadījumos izskata statūtu grozījumus vai papildinājumus. Šī komiteja darbojas kongresu starplaikā, lai sagatavotu rekomendācijas nākamajam kongresam.
- Darbinieku atestācijas komiteja, kura darbojas tikai kongresa laikā. Tā apkopo un izvirza kongresam apstiprināšanai gan jaunus savienības darbiniekus, gan esošos, aiziešanu pensijā vai atcelšanu no amata.
- Darba attīstības jeb Stratēģiskā plāna komiteja, kura darbojas tikai kongresa laikā. Tā izskata un izvirza apstiprināšanai savienības darbības virziena plānus nākamajam darbības periodam. Parasti Stratēģiskais plāns galvenajās līnijās ir saskaņā ar Transeiropas divīzijas Stratēģisko plānu, kas savukārt izriet no Ģenerālkonferences plāna.

Draudzes rokasgrāmata atgādina, ka delegātiem ir jābūt draudžu izraudzītiem pārstāvjiem, kuri var raudzīties ne tikai uz savas draudzes vajadzībām, bet uz visu darbu kopumā. Nav pieļaujams, ka lielu draudžu delegācijas pieprasa sev lielākas tiesības izlemt kādus jautājumus kongresā. Katram delegātam jāpakļaujas Svētā Gara vadībai un jābalso saskaņā ar savu sirdsapziņu. Jebkurš, kurš cenšas kontrolēt vai veidot frakcijas balsošanai, ir diskvalificējams un turpmāk nevar pildīt savus pienākumus draudzē. Vairāk informācijas par delegātu izraudzīšanu var lasīt Draudzes rokasgrāmatā no 188.-191.lapaspusei.

Medicīnas misija

Šā gada 7. un 8. jūnijā Cēsu draudzē viesojās ārsts no Šveices Andreas Binus, kurš vadīja medicīnas misijas semināru ar mērķi iepazīstināt dalībniekus ar medicīnas misijas pamatiem un pielietošanas veidiem, kādi tie ir atklāti Bībelē, lai izprastu, kāds ir Dieva aicinājums mūsu dzīvē.

Galvenās atziņas: medicīnas misijas darbam ir jāapvienojas ar evaņģēlizācijas darbu, mācītājam jāstrādā kopā ar ārstu.

Kristus metode ir vienīgā metode, kura sniedz panākumus. Kristus metode ir atspoguļota Jāņa evaņģēlijā. Kristus uzdod jautājumu: “Ko tu gribi?” Jēzus domāja par cilvēku vajadzībām. Mums arī, sastopoties ar cilvēkiem, būtu jājautā – ko tu gribi? –, lai uzzinātu cilvēku vajadzības.

Lūk, ko Andreas Binus pastāstīja „Adventes Vēstīm”:

“Es esmu jauns ārsts, strādāju Šveicē, dzīvoju kopā vēl ar pieciem cilvēkiem, kuri ir adventisti. Mēs daudz lūdzam par to, lai Dievs mūsu dzīvē darītu lielas lietas. Man ir jauka mamma, un viņa dzīvo Vācijā. Mēs ģimenē cenšamies pagodināt Dievu visā, ko darām.

Es domāju, ka eiropieši ir veselīgi cilvēki salīdzinot ar citām valstīm. Mums ir pārticība, bet nepareizs uzturs uzturu grupās.

Arī jaunieši ļoti dedzīgi interesējās par savu nākotni un labākas dzīves iespējām. Tāpēc viņi apmeklēja konferences, kurās tiek izklāstīti kristīgās dzīves pamatprincipi un aplūkots misijas darbs. Tas palīdz viņiem labāk saprast, kā būt par misionāru savā dzīvesvietā. Manuprāt tam ir vajadzīgs centrs, kurā mācītāji un draudzes locekļi varētu strādāt kopā ar ārstiem un kur cilvēki varētu iegūt vienkāršus, bet augstas kvalitātes medicīniskos pakalpojumus, dzirdot par astoņiem veselīga dzīvesveida pamatprincipiem.”

Valdis Dahs

Dieva mīlestība vieno

Jūnija vidū Aizkrauklē notika Latvijas draudžu savienības Jauniešu nodaļas organizētais misijas pasākums „Jauniešu Rallijs”, kam tika dots īpašs nosaukums – „Vietā, kas vieno”.

Rīts sākās ar dievkalpojumu Aizkraukles draudzē. Ar svētrunu kalpoja draudzes Korinta mācītāja Inta Jākobsonsone. Viņa aicināja uz labiem darbiem, bez mērķa, neko neprasot pretī un nevienu nešķirojot, tā turpinot Kristus iesākto darbu uz zemes Dieva mīlestībā pret cilvēkiem. Efeziešiem 2:10, „Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” Bībeles studijas vadīja draudzes mācītājs Ainis Kasparis.

Pēc sadraudzības pusdienām ģimenes ar bērniem tika aicinātas piedalīties atrakcijās, kuras norisinājās vairākās stacijās. Stafetes, mezglu siešana, Bībeles grāmatzīmju gatavošana, origami, brauciens ar Noasa šķirstu un citas aktivitātes.

Katram dalībniekam bija iespēja arī likt lietā savus talantus un izdomu, lai piedzīvotu atspoguļotu uz papīra plakāta formātā, kura devīze bija –

„Vieta, kas vieno” Aizkrauklē. Saieta noslēgumā mūzikas skolas zālē izskanēja koncerts, kurā piedalījās kristīgās mūzikas grupa „Korinta”. Ieva bija sagatavojusi jautājumus par Aizkraukli. Konkursam pieteicās Rihards (12 gadi). Viņš atbildēja uz jautājumiem un saņēma vecināšanas balvu. Klātesošie varēja noskatīties īsfilmu – „Ekstrēmās pārvērtības”. Par piedzīvoto stāsta Samanta, 11 gadi:

„Patika veidot grāmatzīmes. Mums bija iespēja katram izveidot trīs. Es tās noformēju ar dzīvnieku attēlu uzlīmītēm. Tad no papīra locījām dažādus zvēriņus, piemēram, sunīti, lapsu u.c. Sējām mezglus. Patika koncerts, arī īsfilmiņa, kuru varējām noskatīties vakara gaitā. Tajā atpazīnu mūsu Aini, kurš attēloja ārstu. Cilvēki nāca pie viņa ar dažādiem lūgumiem, piemēram, lai iztaisnotu sejas krunkas, pārveidotu degunu, lūpas, kā arī, lai iegūtu jaunu sirdi. Video bija pamācošs par dzīves vērtībām, kuras mūs dara laimīgus. Sapratu, ka vislielākā vērtība ir Jēzus Kristus.”

Sarmīte Iveta Lauberte

Jaunieši Kristum Smiltēnē

Jau trīs reizes laika posmā no marta beigām līdz jūnija sākumam Smiltēnē viesojās ap trīsdesmit kustības Jaunieši Kristum dalībnieki. Katrs apmeklējums ilga trīs dienas – piektdien, sestdien un svētdien. Šīs dienas bija piepildītas ar dažādām aktivitātēm – gan ar kalpošanu Smiltēnes draudzē, gan veicot praktiskus darbus sabiedrības vajadzībās.

Piektdienas vakari vienmēr iesākās ar kopīgām lūgšanām, dziesmām un nākošo dienu plānu pārrunāšanu. Sabata dievkalpojumus, kuri mazliet vairāk līdzinājās koncertiem, vadīja jaunieši, tādējādi izmainot smiltēniešiem pierasto dievkalpojuma norisi, bagātinot to ar dziesmām un liecībām, kas, protams, šādās svētku reizēs bija tikai patīkami.

Otrajā tikšanās reizē, piemēram, mūs iepriecināja dziedošās meitenes: Iveta Kokoreviča, Anna Ansone, Diāna Zelča, Ieva Priede, Dārta Debnere, Maija Pauliņa un Jana Kuzmenkova. Programmu vadīja Dāvis Priede, Agris bērnus iepazīstināja ar interesantu stāstiņu, un Edgars kalpoja ar svētrunu par cilvēka un Dieva sapņiem. Ja pirmajā reizē nedaudz skeptiski un atturīgi, tad nākamajās jauniešus ar prieku sagaidīja pansionāta iemītnieki. Viņi sniedza koncertu arī ģimenes centrā, izmantoja iespēju palīdzēt dievnamam, saskaldot malku, kā arī atjaunot, iztīrīt un sakārtot kādas vecākas kundzes dzīvojamo māju un šķūni. Prieks par jauniešiem Kristum, kuri kalpo Dievam ne tikai ar Vārdu, bet arī ar reāliem darbiem. Liels paldies viņiem!

Ingus Elmanis

Valda Reķe, ģimenes
kalpošanas nodaļa

DZĪVE MĪLESTĪBĀ

Reportāža no adventistu mācītāju ģimeņu lūgšanu dienas

Draudžu savienības ģimenes kalpošanas nodaļas komanda sadarbībā ar savienības padomi ar prieku organizēja un vadīja Lūgšanu dienu 16. jūnijā visas Latvijas adventistu mācītāju un draudzes dažādu nodaļu kalpotāju ģimenēm.

No Rēzeknes līdz Liepājai, no Valmieras līdz Bauskai, no Talsiem līdz Dobelei, no Rīgas līdz Jēkabpilij – un tā varētu turpināt – sasaistot visu Latvijas karti ar mācītāju ģimenēm, kas uzticīgi un pašizliedzīgi kalpo savās ģimenēs un pat vairākās draudzēs. Viņi bija pulcējušies, lai kopā pavadītu saulainu dienu slavas pieešanā Dievam, pateicības lūgšanās, aizlūgšanās un svētību lūgšanās.

Mācītāja dzīve aizrit kalpošanā mīlestībā pret Dievu, sev vistuvākajiem, draudzes locekļiem, draugiem, sabiedrību. To visu katrs varēja izteikt „Piecu pirkstu pateicības lūgšanā”. Šajā dienā viens otram atgādinājām, ko Dievs prasa no cilvēka: „Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Mihas 6:8)

Mācītāja aicinājumā, kalpošanā, darbā un dzīvē ļoti būtiska loma ir cilvēkam, kurš allaž ir blakus – nesavtīgs, uzticams, atbalstošs, mīlošs, saprotošs – sieva, bērnu māte, sabiedrotais, partneris, dzīvesdraugs.

Visas sievietes saņēma draudžu savienības pateicību par kalpošanu ģimenē un draudzēs, jo „kam piešķirta augsti tikumīga sieva, tas lai apzinās, ka viņa ir cildenāka nekā visdārgākā pērle. Viņas vīra sirds var uz viņu paļauties, un tam netrūkst nekāda labuma. Viņa dara viņam tikai labu un nesagādā viņam nekādas ciešanas visu savu mūžu.” (Salamana Pamācības 31:10-12)

Laiks bija ielānots radošām diskusijām, kurās atsevišķi darbojās sievietes un vīrieši. Sievietes ieskatījās Rakstu vietās, kurās Bībelē rakstīts par puķēm. Tieši puķes tur nosauktas to vārdos: maijpuķītes, laiku lilijas, Šaronas roze, narcise, krokuss, lotoss. Varēja izlasīt par to izcelsmi un sakarību, kādās tās minētas. Katrai sievietei ir sava, sirdij vistuvākā puķe, un tās arī katra uzgleznoja. Tad vīriem bija jāatpazīst, kuru zīmējusi tieši viņa sieva!

Vīru runas grupās bija par un ap Salamana pamācību 20. nodaļas patiesībām, saistot teoriju ar praktisko dzīvi, pagātni ar tagadni.

Lūgšanu dienās piedalījās arī mācītāju ģimeņu jaunā paaudze, kurai bija iepazīšanās, aizraujošas spēles, pastaiga gar jūru un priecīga kopā būšana.

Dienas noslēgumā ģimenes veidoja savas kolāžas ar nosaukumu: „Mūsu dzīve kā ceļojums ar galamērķi”, dalījās savās domās un pārdomās ar citām ģimenēm un saņēma svētības, ko cilvēks cilvēkam var dot.

Inguna Ievīte-Andersone
adventistu Rīgas 1. draudze

ĀRĒJAIS IZSKATS UN DIEVKALPOŠANA

Kā būtu jāģērbjas, ejot uz dievnamu?

Ēdenes dārzs – vieta, kurā mēs visi vēlamies satikties ar Dievu un viens ar otru. „Un tie abi - cilvēks un viņa sieva – bija kaili, bet tie nekaunējās viens otra priekšā” 1.Mozus 2:25 Ādams un Ieva bija vienīgi cilvēki uz zemes, kuri vaigu vaigā redzēja Dievu. Redzēja, kaili būdami, kas netraucēja sadraudzībai ar Dievu. Un patiesībā nekas nav mainījies mūsu personīgajās attiecībās ar Dievu, jo Dievs ir mans un Tavs Radītājs. Diemžēl mēs vēl neesam Ēdenē. Mēs esam tur, kur esam: Latvijā, ASV, Kanādā, Krievijā, Āfrikā, Ķīnā un citās valstīs. Tādēļ katram no mums ir sava valsts un draudzes kultūra, savs subjektīvais viedoklis, kā sarunāties ar Dievu, kā kalpot Dievam dievnamā un katram no mums ir savs ticības mērs. Kurš tad uzņemsies pateikt, kā ir jāģērbjas, ejot uz dievnamu? Un kas ir svarīgākais: mūsu ārējais apģērbs vai iekšējā būtība? Mēs visi esam tikai radītas būtnes, un tikai Dievs ir tas, kurš varētu noteikt – kā uzvesties Viņa pielūgsmes vietā.

Kā radās dievnamī? Ēdenes dārzs, vēlāk upurēšana īpaši izvēlētās vietās, un pēc tam Dievs izvēlas tautu, kuru izved no Ēģiptes, un tai Dievs liek uzcelt telti: „Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mājot viņu vidū.” 2Moz 25:8 Dievs stingri noteica kārtību, kā notiek pielūgsmē, kā ģērbjas priesteri: „Un taisi savam brālim Āronam svētas drēbes par godu un rotu, un apspriedies ar visiem, kam ir krietnas

spējas, kam Es esmu devis gudrības garu, lai viņi šuj Āronam drēbes viņa iesvētīšanai, ka viņš varētu Man kalpot par priesteri.” 2Moz 28:2,3. Viss, kas saistīts ar telts un vēlāk tempļa celšanu, ar rīkiem, izkārtojumu, kā arī ar priestera apģērbu, aksesuāriem – viss liecināja tikai par vienu – Dievs ir mīlestība. Nekas nevarēja būt patvaļīgi interpretējams. Bet paiet laiks, nāk Salamans ar krāšņo templi, tūkstošiem pieņemto upuri vienā dienā, pēc tam templis izpostīts, atjaunots, izpostīts pavisam (tagad tempļa vietā mošeja). Paiet gadi, nav upurēšanas, un ir cilvēku izdomāta kārtība, kā notikt dievkalpojumiem. Pāvils dievlūdžējiem saka: „Katrs vīrs, kas Dievu lūdz vai runā kā praviets ar apsegtu galvu, apkauj savu galvu. Bet katra sieva, kas ar neapsegtu galvu lūdz Dievu vai runā kā praviete, dara kaunu savai galvai, jo tā ir tāpat kā apcirpta.” (1Kor 11:4-6) Kopīgos sadraudzības brīžos Pāvils rosina domāt: „Bet pielūkojiet, ka šī jūsu brīvība netop vājajiem par piedauzību.” (1Kor 8:9) Varam teikt, ka tas bija jūdiem Pāvila laikā, un jautāt, kā tad ir mūsdienās? Lai nebūtu mans subjektīvais viedoklis, esmu apjautājusī vairākus dievlūdžējus, kas nāk uz draudzi regulāri un arī neregulāri kā arī jauniešus par viņu domām, kā būtu vēlams ģērbties, nākot uz dievnamu. Turpinājumā aptaujāto viedokļu apkopojums.

APTAUJA:

Kā tu ģērbies, kad ej uz dievnamu?

- klasiski, garās bikses – krekls ar īsām rokām. Ja kalpoju, tad šlipse;
- uzvalkā vai jebkurā gadījumā solīdi;
- ģērbju to, kas man ir īpašs;
- tās nav ikdienas drēbes, ko ģērbju, ejot uz darbu. Korekti (klasiski, mierīgos toņos, biksēs vai optimāla garuma kleitās) svārkos, ja ir karsts, tad īsām piedurknēm;
- pēc tāda paša principa, kā ietu uz tikšanos diplomātiskajā vidē. Kleitas ar apsegtiem pleciem (ja nepieciešams, plecus var apklāt ar lakatu, šalli);
- parasti ir garās bikses, zeķes un krekls (vai t-krekls) un ziemā džemperis;
- izvairos no apģērba, kas atkailina ķermeni, skatos, lai apģērbs nav piedauzīgs, pārāk apspīlēts, īss un caurspīdīgs, bet tajā pašā laikā ir sievišķīgs, pieklājīgs un interesants. Ja velku kleitu ar lencītēm vai lielāku dekoltē, tad vienmēr lietoju lakatiņu, ko uzmetu uz pleciem. Patīk vasarīgie toņi, izvairos no tumšajām krāsām;
- svētku drēbēs, jaunākās, labākās;
- izgludinātās, tīras drēbēs;
- ņemot vērā, ka draudze, kuru apmeklējam, principā ir vērsta uz netradicionālāku dievkalpojuma stilu, mēdzu ģērbties samērā vienkārši, bet gaumīgi. Parasti velku kādu pogājāmu kreklu ar džinsiem. Šad tad arī ģērbjos uzvalkā;
- velkam to labāko, kas ir skapī;
- ar svārkciem vai kleitu. Bikses velku, kad ir vakarēdiens, lai ērtāk pārģērbties. Tāpat neēju kailiem pleciem un visbiežāk uzvelku arī zeķubikses;
- sievišķīgāk nekā ikdienā;
- parasti sapucējos. Tomēr ir draudzes kur tieši pretējais – ja pārāk sapucēsies, “izlēksi” un dursies citiem acīs.

Kā tavuprāt būtu jāģērbjas cilvēkiem, kuri kalpo no priekšas?

- mācītājam neklājās “izlēkt” ar ekstravagantu apģērbu. Vēsākā un siltā laikā uzvalks, karstā – krekls ar īsām piedurknēm;
- lietišķais stils;
- labākajā, kas viņam ir. Klasiski;
- pieklājīgi, lai apģērbs nav piedauzīgs;
- vīriešiem nevajadzētu vilkt ekstravagantu apģērbu. Sievietes var atļauties kaut ko košāku un krāsaināku, bet jāpadomā par svārku garumu;
- ietērps ir sagaidāms svinīgs;
- kārtīgiem un tīriem, bet nav obligāti jābūt uzvalkos un kostīmos;
- sievietēm nevajadzētu vilkt bikses;
- sievietei ir jāsaģērbjas tā, lai pati justos ērti, esot priekšā;
- sievietēm nosegti pleci, nav dziļš dekoltē;
- tā lai ir patīkami skatīties;
- pieklājīgi un atbilstoši draudzes stilam. Piemēram, dažās draudzēs ir vienkārši, bet glīti liturģiskie tērpi (talāri jeb apmetņi), kurus uzvelk visi, kas kalpo draudzes priekšā. Ar to tiek atrisināti visi jautājumi par kalpotāju apģērbu krāsu saskaņotību, auduma biežumu un sieviešu svārku garumu.

Kā būtu jāģērbjas vīriešiem, sievietēm, jauniešiem un bērniem, kuri nāk uz dievnamu?

- Vīriešiem garās bikses, krekli un uzvalki pēc temperatūras un sajūtas. Sievietēm garie svārkī, kostīms, žakete, mērena kosmētika kā uz maziem svētkiem, bet bez pārmērīgām ārišķībām. Izvairīties no minisvārkciem un caurspīdīga apģērba. Ja kādam ir personīgais stils, tad tas ir akceptēts. Jauniešiem – līdzīgi, bet var modernizēt, bet ne vulgarizēt. Katrā ziņā lai ir ērti. Bērniem – principā arī svinīgi pēc noskaņojuma un temperatūras, bet saglabājot ērtības;
- kā ejot uz oficiālām pieņemšanām. Tikai varbūt ne tik stīvi un vienveidīgi;
- svinīgāku apģērbu nekā ikdienā;
- drēbēm nevajadzētu būt piedauzīgām, izaicinošām, netīrām, nekārtīgām;
- apģērba izvēli tomēr diktē laika apstākļi un klimats telpā. Aukstā ziemā visi sēdēs virsjakās, un tad nebūs svarīgs apģērbs;
- sakopies, tīras drēbes;
- piedienīgi, bez ārišķībām;
- ērti, lai justos labi, lai nav par apgrūtinājumu sev un citiem;
- vienalga, ja sievietei piestāv, lai velk arī mini un ir piedienīgs dekoltē... Vasarā jauniešiem var būt arī šorti. Jaunieši var sekot modei;
- meitenēm garums līdz ceļiem, nav jābūt izaicinošai;
- vīrieši gludinātās drēbēs, vasarā var bez žaketēm, ja ir karsts laiks. Sievietes normāla garuma svārkos, kleitās, neatkailinātiem pleciem. Jauniešiem normāla garuma nesaplēstos šortos un neekstrēmās kleitās. Gaumīgās un ne gluži pašās ikdienišķākajās drēbēs;
- minimālisms un korektums. Vasarā varētu būt aktuālas krāsas, tomēr lietišķais ģērbšanās stils nepieļauj ļoti krāsainu apģērbu.

Kādai jābūt vai nav jābūt kosmētikai, rotaslietām sievietēm?

- lai krāsojas gaumīgi un ar mēru. Rotas lietas var būt, bet ar atturīgu skaitu un izmēru (piemēram, neder pusplaukstas lieluma auskari). Smaržas – ja jā, tad ļoti maigas un maz;
- kosmētiku var lietot, lai piesegtu īslaicīgi kādus defektus (pumpas, rētas utt.). Manuprāt, rotaslietas ir liekas un novērš uzmanību no patiesās personības, liecina par pašvērtības trūkumu;
- tam ir jābūt atturīgam un gaumīgam stilam;
- ar gaumi un nepārspīlējot. Neliels akcentiņš pie apģērba vai matos nav slikti, bet lai nav tā, ka aiz dekorācijām nevar seju saskatīt;
- kosmētikai jābūt nemanāmai. Bez spilgtiem, izceļošiem toņiem (sarkanās lūpas, nagi un vaigi). Rotaslietām jābūt minimālām, varbūt kāda ķēdīte, brošiņa vai gredzeniņš, bez milzīgiem karekļiem ausīs vai krellēm pa visām krūtīm... sievietēm ir sevi jākopj, jāizskatās skaisti, bet bez pārmērībām. Dabīgs skaistums, kas tikai nemanāmi akcentēts, ir vislabākais;
- nav jābūt vakara *make-up*;
- nav jābūt izaicinoši;
- lai izskatītos dabīgi un svaigi.
- neliels daudzums kosmētikas izdaļo katru sievieti;

Kas nebūtu vēlams?

- skaļi apavi, izaicinoši vai sportiski tērpi;
- jebkuras pārmērības, piemēram, pludmales variants un vēl čības;
- vīriešiem šorti un līdz trešajai pogai atpogāts krekls, bet sievietēm minisvārki;
- nebūtu vēlams ģērbties tā, lai tas būtu pārbaudījums vīrie-

- šiem, skatoties uz sievietēm un cīnoties, lai nepārkāptu 7. un 10. bausli. Labāk, ja kleita vai svārki ir līdz celim un ne augstāk;
- mini svārki uz skatuves;
- šorti uz skatuves. Ikdienas džinsi, šorti, iešļūcenes, dziļi dekolte;
- melna apakšveļa zem gaiša, caurspīdīga apģērba.

Vairāku jauniešu mammu viedoklis ir, lai jaunieši velk ko grib – mode ir ļoti kutelīgs jautājums vecāka gājuma cilvēkiem, bet jauniešiem tā ir pašizpausme. Galvenais, lai jaunieši nāk uz draudzi. Savukārt jaunieši, kuri ASV apmeklē neformālākas draudzes, uzsver, ka ir jāpielāgojas tai videi, kurā tu atrodies.

Man pašai bija mazliet kultūršoks esot Kalifornijas draudzē, kur dievlūdzēji ir šortos, T-kreklos, džinsos. Bet no otras puses, cik viņiem bija ērti pēc dievkalpojuma turpat blakus ēkai sēsties zālītē un kopīgi baudīt mīlestībā sarūpētās pusdienas (es to nevarēju izdarīt, svārku bija žēl)! To pašu saka jaunieši, kuri ikdienā pārvietojas ar velosipēdu, kuri ir aktīva dzīvesveida piekritēji un pēc dievkalpojuma parasti dodas

jo man negribas radīt šķelšanos un apzināti izcelties. Bet uz tādu vietu es iešu ļoti reti, jo tā nebūs mana domubiedru vieta. Līdz ar to es uzskatu, ka katrs no mums var piemeklēt vietu, kurā viņš jūtas ērti un kurā viņš nebūs par piedauzību citiem. Par piedauzīgu izskatu runājot, sievietes ļoti labi jūt, kad ir kaut ko pārspīlējušas, jo citu cilvēku skatieni to apliecina. Veselīgi domājošs cilvēks otram necentīsies sarežģīt dzīvi un nākamreiz piedomās, kā nosegt to, kas citam ir par piedauzību.

Esmu pateicīga katram, kurš piedalījās šī raksta tapšanā, un žēl, ka nevarēju atspoguļot visas intervējamo domas (jo to bija daudz). Te vēl dažas dziļākas pārdomas, kuras vairāk vai mazāk aptver visu intervētāju viedokli:

Dievam noteikti nav svarīgs apģērbs, taču, kad cilvēks iepazīst Dievu un nāk uz dievnamu, ar savu apģērbu viņš parāda attieksmi.

kaut kur pie dabas. Viņi nāk ērtās drēbēs, jo staipīt pēc tam rokā maisu ar uzvalku ir ļoti neērti. Papildus tam ir jāņem vērā, ka ziemā ir vietas, kurās ir tik auksti, ka jāsež mēteļos un siltos zābakos. Tur gribot neaiziesi lietiskā stilā!

Gunārs Rodins, triju meitiņu tēvs, uzsver: „Baznīcā būšana nedrīkst radīt papildu stresu, nedz gatavojoties doties uz draudzi (ģērbšanās), nedz tur esot, nedz nākot mājās.”

Manuprāt, bērniem ir atļauts viss. Pilnīgi apskaužu, cik skaistās princešu kleitās var nākt meitenītes uz dievnamu!

Es pati nāku no Jēkabpils draudzes, kurā ir bijuši gan ļoti konservatīvi mācītāji un draudzes locekļi, gan brīvāk domājoši vadītāji. Diemžēl es no bērniības vairāk atceros to, ko drīkst un ko nedrīkst, kas man ar diezgan spītīgu raksturu ir licis sacelties pret to, kas valda draudzē. Es zinu, ka vairākiem tas ir bijis par iemeslu attālināties no draudzes. Spītīgais raksturs nav mainījies, bet izpratnes par lietām gan. Dievs mani radīja par sievieti, un manam vīram ļoti patīk, kad es sapucējos, esmu sievišķīga, esmu skaista iekšēji un arī ārēji. Arī man pašai tas rada prieku un svētību sajūtu.

Man ļoti patīk skatīties uz stilīgiem, sakoptiem, gaumīgiem cilvēkiem. Esmu apbrīnojusi tos, kuri seko modei un prot piemeklēt arī no modes atbilstošu apģērbu, ko uzvilkt, pirms nākt uz dievnamu. Galu galā, ja es ikdienā sekoju modei, kādēļ man būtu jāliekuļo un draudzē jānāk vecmodīgās drēbēs?! No otras puses, piekritu tam, ka nav grūti uzvilkt drēbes, kas piedienas attiecīgai draudzei, pasākumam vai vietai,

Elīza Šuvārikova: „Man šķiet, ka ir svarīgi saprast, vai cilvēks ir ilggadējs kristietis vai tāds, kas tikko iepazīs Dievu. Dievam noteikti nav svarīgs apģērbs, taču tad, kad cilvēks iepazīst Dievu un nāk uz dievnamu, ar savu apģērbu viņš parāda attieksmi. Tāpēc, jo tuvākas kļūst attiecības ar Dievu, jo lielākas izmaiņas var redzēt apģērbā – šis komentārs vairāk attiecas uz ļoti radikāliem ģērbšanās stiliem. Kopumā ir tā, ka gan tiem, kas kalpo priekšā, gan tiem, kas klausās solos, ideālā gadījumā mērķis ir viens – viņi visi ir atnākuši pie Dieva, un ir labi, ja mēs Dievam dodam to labāko arī apģērbā, ievērojām pieklājību, neatkailināties, neiespīlējamies, utt., jo mēs vērojam viens otru, arī sēžot solos, un ietekmējamies, atļaujamies arvien vairāk, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc pasaulīgums ienāk draudzē.”

Atis Čerņevskis: „Šo jautājumu manuprāt vajadzētu pagriezt ģērbšanās motivācijai baznīcā jeb sakarībai starp garīgo briedumu un ārējo izskatu. Pirmkārt, ģērbšanos baznīcā nevar definēt kā etiķeti. Jo galvenais jau ir, ar kādu sirdi cilvēks atnāk.

Tālāk rodas jautājums: ja galvenais ir sirds stāvoklis, vai ģērbšanās ir nesvarīga? Nē, tā ir ļoti svarīga, bet ne jau lai izpatiktu Dievam, bet tā nodod manu vērtību sistēmu un attieksmi pret tiem, kas ir baznīcā, un Dievu. Un šis atklājums ir tas, pie kā man jānonāk un kas jāatklāj pašam nevis blakus tantei, kas atnāk un saka: tu nedrīksti vilkt šo vai to.

Varētu varbūt pat teikt, ka šis jautājums ir nesvarīgs līdz kādam garīgās izaugsmes posmam. Nu, noteikti ar to nevajadzētu sākt.

Runājot par solīdumu apģērbā sabata dievkalpojumā. Tas īstenībā nav apģērba jautājums, bet, vai man sabats ir svētki? Tas ir attieksmes jautājums. Kādēļ rakstām Dievs ar lielo burtu? Dievs taču saprastu, ka vienkāršāk rakstīt visu vienlaidus. Nē, bet ar to mēs izrādām attieksmi. Vai ir jēgas aizrādīt, lai ateists raksta Dievu ar lielo burtu? Nē. Domāju, ka tādām gramatikas likumiem pat nevajadzētu būt. Tad, kad ateists sapratīs, kas ir Dievs, un viņa sirdī un dzīvē Viņš būs ar lielo burtu, tad lai arī viņš šo vārdu raksta ar lielo burtu. Ja kādam cilvēkam baznīca ir izklaides klubs un nekas vairāk, tad pilnīgi dabīgi, ka viņš nāk kā uz pludmali. Bet problēma jau nav pludmales apģērbā, bet tanī, ko mēs uzskatām par baznīcu... Summējot iepriekš teikto, varētu teikt, ka apģērbs ir garīgās izpratnes indikators. Tāpat kā temperatūra norāda uz organisma cīņu ar slimību, tāpat kā ābeles daba ir nest ābolus. Vai var to mainīt, noraujot ābolus vai nositot temperatūru? Nē? Vai ir jēga par temperatūru vispār runāt, ja nerunājam un neārstējam slimības cēloni? Nē. Tas novedīs pie vēl lielākas problēmas un varbūt pat nāves.”

Tālvilnis Vilnis: „Mums nevajag modei skriet pa priekšu, bet nevajag arī atpalikt, jo kā izskatītos, ja mēs ģērbtos 19. gadsimta modē kā ģērbās agrīnie adventisti. Tāpat arī Bībele uzsver, ka ārējais skaistums nav galvenais. Taču tur nesaka, ka par to nebūtu jā rūpējas!

Tagad pateikšu kādu asu vārdu. Esmu secinājis, ka dažas ļoti nodevušās kristīgas meitenes ir nākušas uz dievkalpojumu tik pelēcīgi apģērbušās un “saposušās”, ka padomju laikos sievietes, ejot uz fermu slaukt govīs, saposās daudz labāk. Daži vienkāršību sajauc ar prastumu.

E. Vaita rakstīja liecībās, ka no draudzes daži cilvēki bija attālinājušies sludinātāja nevīžīgā apģērba dēļ. Katrā ziņā uzskatu, ka uz dievnamu ir jāsapošas un jāsakopj sevi. Arī mērena kosmētikas lietošana nav problēma. Loģiski, nerunāju par pārmērībām. Nevajag arī meklēt kaut kādus citātus no Bībeles, lai atbalstītu savu iedomāto ideālā kristieša “formas tērpu”, jo tad mums būtu jāģērbjas kā ģērbās Jēzus laikā vai arī Vaitas laikā. Taču to vairs nevaram darīt. Tā kā mums jādara labākais, un par šo jautājumu nav precīzas norādes, tad vienmēr būs strīdi. Adventisti Āfrikā ģērbjas citādi nekā aiz polārā loka utt. Mums pašiem jālūdz no Dieva gudrība un jādomā, kā ģērbties, lai pagodinātu Dievu ar apģērbu un sakopto izskatu.”

Un vēl kādas māsas viedoklis: “Elena Vaita “Debesu vietās”, 9. jūnija lasījumā raksta: “Kas saka, ka tic patiesībai un izprot lielo darbu, kāds jādara šajā laikā, tiem jānodod Dievam dvēsele, miesa un gars. Savās sirdīs, apģērbā, valodā un visā citā tiem jāatšķiras no pasaules modes un tās dzīvesveida. Tiem jābūt īpašiem un svētiem ļaudīm. Ne drēbes ir tās, kas viņus dara īpašus; bet tāpēc, ka viņi ir īpaši un svēti ļaudis, tiem nevar būt iezīmes, kas viņus pielīdzinātu pasaulei. (...) Daudziem nav nekādas cerības, un viņi ļoti riskē, sasaistīdamies ar pasauli dažādos veidos un darīdami tieši to, ko Jēzus mācīja, lai tie nedarītu gan attiecībā uz ēšanu, dzeršanu, ģērbšanos un sasaistīšanos ar pasauli visdažādākajos veidos. Viņiem vēl jāapgūst šī nopietnā mācība, kas ir tik svarīga garīgai pieaugšanai – izešana no pasaules un palikšana atšķirtiem no tās. (...)”

Ir jāpieņem lēmums jautājumā: “Vai vēlamies atšķirties no pasaules, lai kļūtu par Dieva bērniem?” Tas nav viena mirkļa vai vienas dienas darbs. Tas ir visas dzīves darbs. Mīlestībai uz Dievu jābūt vissvarīgākajam pamatlīkumam, kam jāatrodas aiz katra vārda, rīcības un domas.”

Es vēlos pasvītrot pēdējo teikumu, kas man likās kā atbilde – mīlestība uz Dievu ir vissvarīgākais. Ja Dievs ir apģērbis ziedus, kokus, krūmus, putnus, dzīvniekus visā krāšņumā, tad arī mums nav jāģērbjas pelēcīgi. Dievs dabu ir radījis tik krāšņu, neizsakāmi krāšņu un skaistu! Es ticu, ka Dievs Savus bērnus arī vēlas redzēt sakoptus, skaistus, laimīgus, prieka pilnus, starojošus, glīti un gaumīgi ģērbtus.

Tātad mums kā Dieva bērniem ar visu savu izturēšanos, rīcību, darbiem, vārdiem, ar ārieni, ar apģērbu ir jāpagodina Dievs. Un kā teica E. Vaita, mīlestība uz Dievu ir vissvarīgākais pamatlīkums.”

Kā jau sākumā minēju, mēs esam ļoti dažādi, un slava Dievam, ka ikviens intervējamais bija vienprātis – galvenais, lai ir pareizā attieksme pret to, kur mēs esam, ar ko mēs esam un kādēļ mēs esam tur, kur mēs esam. Jo Dievam svarīga ir tikai viena lieta – mūsu sirds stāvoklis: „Tā saka Tas Kungs Cebaots: ja tu staigāsi Manus ceļus un Man kalposi ar šķīstītu sirdi, tad tu pārvaldīsi Manu namu un uzraudzīsi Manus pagalmus, un Es tev atļāvu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas šē stāv Manā priekšā.” Cah 3:7

Man bija iespēja būt Atlantā, kurā notika Adventistu vispasaules konference. Ārpus konferences telpām varēja viegli atpazīt, kuri ir konferenču dalībnieki – somas, identifikācijas kartes, uzvalki, smails. Tas nepārprotami radīja sajūtu, ka piederam pie lielas vispasaules ģimenes.

Vēl atmiņā iespiedusies kāda metro uzgaidāmā telpa, kurā +30°C sapucējušies tumšādainie cilvēki svētdienas rītā gaidīja metro. Sievietēm bija zeķes, cepurītes, gaisas blūzes, skaisti svārci – viss ļoti solīds, ļoti pieklājīgs. Vīrieši solīdos uzvalkos, bērni tīrās, solīdās drēbītēs. Viņi atšķīrās no visa pūļa ar savu smaidu, savstarpējām draudzīgām sarunām un īpaši piemeklētiem svētku tērpiem. Tie nebija adventisti, bet bija jūtams, ka viņi ir Dieva bērni un dodas uz dievkalpojumu.

Mēs arī visi esam Dieva bērni, un es novēlu, lai sabata rītos, skatoties uz mums, var pateikt, ka mēs dodamies uz īpašu tikšanos ar īpašiem cilvēkiem, kur īpašā veidā var atklāties Dievs.

Intervēja
Edgars Zaikovskis

Bungas bija, bet nebija, kurš TĀS SPĒLĒTU

Emīls Līcītis ir 24 gadus jauns jauniešs, kas savu kalpošanas vietu ir atradis Korintas draudzē. Katru sestdienu plkst. 11:00 viņu var redzēt, slavējot Dievu Korintas slavēšanas grupā pie bungām, kuras viņš no tīras sirds spēlē tieši Dievam un nevis cilvēkiem zālē.

Vīņš ir lielisks draugs, kurš nekad neatteiks, ja ir nepieciešams palīdzēt. Neatkarīgi no tā, vai tā ir kalpošana cietumā, patversmes suņu pastaigas, bērnu apmeklējums bērnu namā vai malkas skaldīšana, viņš vienmēr iesaistās un dod savu labāko sniegumu. Ar viņu vienmēr ir viegli runāt, jo viņš interesējas par tik daudz lietām un nekad nelaiž garām izdevību uzzināt ko jaunu. Viņš ir ļoti komunikabls un nekautrējas pieiet klāt un apjautāties, kā iet?

Pastāsti par sevi

Esmu rīdzinieks, kurš studē 4. kursā grafisko dizainu Latvijas Universitātē un jau aptuveni gadu strādāju par maketētāju Latvijas Pastā, veidojot dažādas reklāmas, katalogus. Nāku no adventistu ģimenes, tāpēc kristīgas vērtības manī ir jau kopš bērnības. Pēdējā laikā ieinteresējusi biškopība. Patīk lietu kārtība un basketbols.

Kādēļ tu esi izvēlējies piederēt Korintas draudzei nevis kādai citai?

Kad man bija aptuveni 12 gadi, mans brālis (Ingus) sāka apmeklēt tikko izveidoto, tajā laikā vēl saukto *CafeChurch*. Lēnām un pamazām sāku nākt viņam līdz, jo viss dievkalpojuma formāts, attieksme un sajūtas, kā tas notika *CafeChurch* draudzē, bija pavisam citādi. Toreiz mani patīkami pārsteidza tas, cik ļoti draudzīgi un laipni visi bija pret mani. Pienāca klāt man, pilnīgi svešam cilvēkam, iepazīnās ar mani un pieņēma savā draugu pulkā. Patika tas, ka neļāva vienam pašam sēdēt malīnā un tur tā arī palikt nepamanītam, bet vienmēr aicināja piedalīties dažādās aktivitātes, diskusijās, kas man toreiz ļoti piesaistīja un patika. Un tā arī pamazām ar brāli pārgājām no Rīgas VII draudzes uz Korintas draudzi.

Kādi ir tavi pienākumi draudzē?

Esmu bundzinieks slavēšanas komandā, esmu līdzvadītājs mazajā grupā un tādēļ, ka man patīk kārtība, cenšos sakārtot

mūsu draudzes zāli pirms un pēc dievkalpojumiem un arī palīdzu mūsu tehniķiem ar tehnikas uzstādīšanu. Par bundzinieku kļuvu, pateicoties Korintas draudzei. Nespēju visu tik labi atcerēties, bet zinu, ka aptuveni tajā laikā, kad nokristījās, mūsu slavēšanas komandai trūka bundzinieka, bungas bija, bet nebija, kurš tās spēlētu. Kāds bija pamanījies manu interesi un uzaicināja mani pamēģināt. Mazliet gāju mācīties arī pie skolotāja, bet tajā visā bija Dieva vadība. Un tā jau pat vairs nevaru saskaitīt, cik gadus esmu mūsu draudzes slavēšanas komandā, bez kuras nevaru iedomāties savu dzīvi.

Korintas konference Ungurmuižā 2010

Kāds no spilgtākajiem notikumiem, ko atceries Korintas draudzē?

Viens no spilgtākajiem notikumiem bija draudzes veidošanas konference, šķiet, 2004. gadā. Spilgti atceros to visu nedēļu, jo nekad nebiju piedalījies iepriekš šāda veida seminārā. Tik daudz cilvēku no dažādām valstīm, lieliski vadītāji! Tik ļoti sajutu Dieva klātbūtni, ka negribējās, lai šī konference beidzas! Man tā bija arī iespēja iepazīt vairāk sevi un saprast, kāpēc mēs vispār nākam uz draudzi, kāpēc tajā piederam, kāpēc ir tik ļoti svarīgi būt draudzē.

Koncerts "Dāvana Tev" 2012

Tā kā Korinta ir nedaudz atšķirīgāka draudze no pārējām adventistu draudzēm, kā tieši tu raugies uz attīstību un pārmaiņām, kā arī draudzes nākotni?

Raugos uz to ļoti pozitīvi, jo tieši šāda draudze uzrunāja mani, un nespēju iedomāties vēl labākus pusaudža gadus kā vien šādā vidē ar šādiem cilvēkiem. Korinta ir draudze, kas pieņem katru, kas grib nākt pie Dieva, un mēs esam citādāki, tas ir fakts, bet tas arī daudziem mūsu draugiem ir svarīgi. Kristus bija ļoti mūsdienīgs – laikam līdzīgos, un viņa prioritāte vienmēr bija cilvēks un tas, kas viņam svarīgs. Kristus prioritāte – ka Viņa nams ir lūgšanu nams- lūgšanas. Slavēšana mūs vieno, un tas ir lieliski. Šovasar plānots Korintas zāles remonts, kur tiks pārveidota skatuve. Ar nepacietību to gaidu. Tāpat arī šogad ir Korintas 10 gadu jubilejas gads. Plānojam īpašus svētkus draudzes locekļiem un viesiem.

Emīls, Līva – Ukraina

Nosauc trīs lietas, kāpēc nākt uz Korintu?

Pirmkārt, mūsu draudzē var iegūt lieliskus draugus, kas palīdz vienmēr, atbalsta dažādās situācijās, kad tas ir nepieciešams. Otrkārt, draudze ir spēks - to esam apliecinājuši, palīdzot viens otram, un zinām, ka palīdzību varam meklēt savā draudzē. Treškārt, slavēšana ir lielisks veids, kā Dievs uzrunā cilvēku. Esmu to piedzīvojis, ik nedēļu slavējot savā draudzē dievkalpojumos, koncertos, nometnēs un citos izbraukumos, un tās ir brīnišķīgas sajūtas, un novēlu to visiem.

Kāds ir tavs vēlējums jauniešiem nākotnē?

Man pirms kāda laika uzdāvināja nozīmīti, uz kuras bija rakstīts viens pants no 1. Tesalonīkišiem 5:18 - Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums. Šis pants man ir daudz palīdzējis un licis saprast, ka par visām lietām- labajām vai sliktajām (kuras mums varbūt šķiet sliktas)- mums ir jābūt pateicīgiem, jo Dievs patiesi zina pašu labāko mums, un Viņa žēlastība ir neiedomājami liela, ko varbūt dažreiz nenovērtējam un kas mums varbūt ir palikusi par pašsaprotamu lietu. Novēlu būt pateicīgiem par VISU katru dienu un visas dienas garumā!

Valda Reķe, ģimenes kalpošanas nodaļa

Mīlestība kā dzīvesveids LAULĪBĀ

*„Veismīga laulība ir celtnie, kas celtnie katru dienu.” / Andrē Moruā/
Daudziem pāriem jau kļuvis par ieradumu ik gadu maija pirmajās dienās pulcēties kopā ar citiem pāriem, lai bagātinātu savu laulību un veiktu nozīmīgu emocionālu, fizisku un garīgu ieguldījumu savās attiecībās. Šāda veida ieguldījums daudzkārt atmaksājas ilgtermiņā.*

Šajā pavasarī jau pieredzējušiem pāru dienu dalībniekiem bija pievienojušies viņu draugu un darba biedru ģimenes, lai kopīgi runātu, domātu, spriestu, diskutētu un piedzīvotu mīlestību kā dzīvesveidu laulības attiecībās.

Pāru dienu organizatori šajā gadā vēlējas aktualizēt Svētā Gara augļa – mīlestības – izpausmes praktiskajā dzīvē, par pamatu izvēloties apustuļa Pāvila rakstīto ticīgajiem Galatijā – 5: 22-23. Par mīlestības izpausmēm dalībnieki lasīja, skaidroja cits citam, fotografēja, dziedāja, attēloja kolāžās un sirsnīgās sarunās.

Piedāvāju iedziļināties mīlestības izpausmēs, lasot tālāko tekstu un vērojot sešdesmit cilvēku piedzīvoto „Pāru dienas” ceļojumā uz Mīlestības salu arhipelāgu.

Pacietība

Ikkatras laulības attiecības ir saistītas ar gaidīšanu – vai nu mēs gadiem ilgi gaidām, ka dzīvesbiedrs attīstīs noteiktu rakstura īpašību, vai arī gaidām divdesmit minūtes, kamēr sieva veikalā pielaikos džinsus. Taču gaidīšana nav

tas pats, kas pacietīga attieksme. Kad mīlestība laulībā kļūst par dzīvesveidu, viens laulātais nemet lokus pa istabu,

sacīdams: „Es nesaprotu, kāpēc tu tik ilgi čammājies!” Pacietība var lūgt izmaiņas, bet pacietība nekad nepieprasa izmaiņas. Ja izmaiņas netiek sagaidītas, pacietība pieņem dzīvesbiedra nepilnības.

Kāds vīrs stāstīja: „Vēlējos, kaut mana sieva aiztaisītu atvilktnes, kad viņa izņēmusi vajadzīgo lietu. Taču pēc diviem gadiem es galu galā sapratu, ka viņai nav atvilktnu aiztaisīšanas gēna. Pēc tam es pieņemu, ka atvilktnu aiztaisīšana ir manā ziņā.” Kāds pretstats attieksmei „māja (vai bērni, vai darbs) ir viņa/ viņas ziņā. Ja es to darīšu, es padošos, jo problēmu neizraisīju es”!

Pacietība pacieš citu cilvēku nepilnības. Ir saprotami, ka vīrs dusmos vai raizētos, kad sieva nepārnāk mājās apsolītajā laikā. Pacietīga attieksme būtu gatava uz klausīt sievas skaidrojumu

un saprast viņas viedokli. Pacietība nedod cilvēkiem attaisnojumus, taču atgādina, ka ir nesaprātīgi gaidīt, ka otrs ir nevainojams.

Vienmēr ir iespējamas pozitīvas izmaiņas attieksmē vienam pret otru, iespējams ievirzīt laulību pozitīvā gultnē. Laulība ir nepārtraukts izaugsmes process. Katram ir gan savstarpēji kaitinošas uzvedības iezīmes, gan uzkrītošas vājības, kas sāpina. Pacietība tiek galā ar aizvainojumu un lūdz mainīties. Ja dzīvesbiedrs vēl aizvien nemainās, mīlošs partneris iemācās to kompensēt nevis nosoda. Mēs pacietīgi gaidām, lai otrs mainās, taču mīlestība nav atkarīga no šīm izmaiņām.

Mīlestība nav atkarīga no tā, vai dzīvesbiedrs mainās vai nē.

Laipnība

Apgalvojums, ka sīkas laipnības ikdienas dzīvē var izglābt laulību, nav pārspilējums. Laipnība rāda, ka mēs otru cilvēku novērtējam. Mēs apzināmies viņa vajadzības un gribam likt šīs vajadzības pirms savējām. Tas nozīmē būt vērtīgam attiecībā uz veidu, kādā dzīvesbiedrs saņem mīlestību. Piemēram, viņš mīlestību izrāda ar krietnu algu, bet viņa vēlējas kopā doties uz sarīkojumiem. Ievērojot aicinājumu būt laipnam, viņš viņu kaut kur aizvestu, pat ja domātu, ka šis ir nelietderīgs laika izmantojums. Šādi viņš izrādītu

mīlestību sievietai, jo apzināti liktu viņas vajadzības pirmajā vietā.

Tieši tāpat laipnība aicina, lai viņa ievērotu viņa uzcītīgo darbu ģimenes nodrošināšanas labad. Viņa varētu to novērtēt un pateikt viņam, pat ja šis nav galvenais veids, kā viņa vēlas justies mīlēta. Nepieciešamības gadījumā laipnība liktu viņai atteikties no tikšanās ar draugiem – tāpat kā viņš todien ziedoja savu darba laiku. Laipnība teiktu „paldies tev” – neliekot saprast: „nu, beidzot!”-, tādā veidā atzīstot, ka viņa laiks ir vērtīgs.

Kad laipnība kļūst par dzīvesveidu laulībā, kāds gatavo ēst, mazgā traukus,

uzkopj grīdas, ved pastaigā suni, apcērt krūmus, apmaksā rēķinus un ģērbj bērnus – un to visu dara ar pozitīvu attieksmi. Šie vārdi var palikt neizteikti, taču attieksme pauz – „man prieks, ka gatavoju šo maltīti tev” un „es labprāt iznesu atkritumus”.

Laipnībā ievirzītās laulībās dzīvesbiedri sarunājas ar savstarpēju cieņu. Sāpīguma vai dusmu brīžos viņi izsakās, taču viņu vārdi apliecina vienam otra vērtīgumu.

Jo biežāk laipnību praktizējam mēs, jo biežāk dzīvesbiedrs rīkojas laipni. Un zīmīgi – jo laipnāki esam pret kādu cilvēku, jo siltākas jūtas lolojam pret viņu.

Labprātība (pieklājība)

Mūsu kultūras viedokli par laulību raksturo tas, ka mēs visai reti uztveram pieklājību kā laulības sastāvdaļu. Ko mūža apsoltījuma nozīmē durvju pieturēšana vai ūdens glāzes pasniegšana? Taču – tā kā pieklājība nozīmē to, ka mēs ikvienu uzskatām par iespējamu draugu, – ja esam pieklājīgi pret dzīvesbiedru, mēs paužam, ka vēlamies stiprināt draudzību. Tas ir svarīgi, jo veiksmīgas laulības atslēga nav tikai mīlestība vienam pret otru, bet arī patika vienam pret otru. Vislaimīgākie precētie pāri ir labi draugi, ne tikai mīļākie vai istabas biedri.

Pieklājības trūkums laulībā ir zīme, ka mīlestība pārim nav dzīvesveids.

Kad laulībā par dzīvesveidu kļūst mīlestība, vīrs un sieva uzdos jautājumus, lai pārliecinātos, ka sapratuši otra sacīto. Kliegšana nebūs viņu stils. Vīrs, sapratis, ka sievietai patīk, ja viņš atver viņai automašīnas durvis, to darīs. Savukārt, sapratis, ka sieva pēc tā nekāro, viņš neuztieps savus priekšstatus. Bieži dzirdēts, ka pieklājīgi

partneri citu klātbūtnē atzinīgi izsakās viens par otru. Viņi teiks otram paldies par sīkumiem. Viss, ko pāris uzskata par vispārējās pieklājīgās normām, atspoguļosies viņu ikdienas darbībā.

Tāpat kā sūces aizsprostā vēsta par iespējamām lielākām problēmām, pieklājības atmešana laulībā liecina: esam piemirsuši, ka otrs ir vērtīgs.

„Sīkumu” aizmirstāšanas sekas ir atgādinājums par šo darbiņu lielo nozīmi.

Atturība (pazemība)

Iespējams, tūlīt pēc apprecēšanās viņš un viņa viens otra labā no daudz kā atsakās. Ienākumi sākumā var nebūt lieli, jo karjera ir attīstības sākumā. Viņi pieņem papildu darbu, lai otram nebūtu tik daudz jāstrādā, apmeklē dzīvesbiedra vecākus, pat ja labprātāk būtu darījuši ko citu. Viņi abi to visu dara, jo augstu vērtē viens otru. Sākumā jā, bet var pieņemt dienu, kad viņa nesaprot, kāpēc bija jāatsakās no savas karjeras, kāpēc viņam šķiet, ka viņa ir priecīga to darīt? Iespējams, ka viņiem abiem ir taisnība. Viens bija gatavs pakāpties sāņus otra karjeras labad, tomēr gaida atzinību, ka atteikšanās bija vērtīga. Nesaņemot šo apliecinājumu vārdos, pieaug aizvainojums. Tāpat aizvainojums pieaug, atskatoties pagātnē – viņa varbūt laulības sākumā bija rīkojusies pazemīgi tāpēc, ka uzskatīja – tas ir labi attiecībām –, bet tagad viņa šaubās, vai tas bija to vērts.

Pazemību definē „kā sirdsmieru, kas ļauj palikt malā, lai apliecinātu kāda cita vērtīgumu.” Ja patiešām augstu vērtējam savu dzīvesbiedru, mēs ļoti vēlamies, lai viņam/viņai dzīvē veicas. Pazemīgs gars nes sirdsmieru, jo „viņu”

panākumus neuztveram kā kaitējumu „saviem panākumiem”.

Tiesa, profesionālās sekmes var ietekmēt gan sievas piekāpšanās vīra karjeras labad vai otrādi, gan atļauju sievietai/vīram atstāt lielisku epizodi, lai gan gribas to darīt pašam, gan iedrošinājums dzīvesbiedram pieņemt izaicinājumus darbā, taču jāatceras, ka

neviltota mīlestība maina vārdu „sekmīgs” un „veiksmīgs” nozīmi.

Patiesas sekmes izriet no vēlēšanās apliecināt otra vērtīgumu, stiprinot attiecības, – pat ja tiek riskēts ar atteikšanos no kaut kā.

Uzticamība (dāsnums)

„Ko tu visvairāk vēlētos, lai tavš vīrs dara?”

„Es vēlētos, lai viņš mani noskūpst, kad dienas beigās mēs satiekamies. Es vēlētos parunāties pirms gulētiešanas – nevis par bērniem, bet kaut ko citu. Es gribētu, lai mēs laiku pa laikam kaut kur aizietu divatā.”

„Ko tu visvairāk vēlētos, lai tava sieva dara?”

„Es vēlētos, lai viņa pamana, ka es daru visu iespējamo mūsu ģimenes labad. Es vēlētos, lai nedēļas nogalēs viņa ļauj man kādu brīdi pabūt vienatnē. Es vēlētos, lai viņa biežāk uzkopj virtuvi nevis gaida, kad to izdarīšu es.

varbūt neietilpst sākotnējos priekšstatos par mīlestību. Mīlošs pāris dalās savos talantos un prasmēs. Ēst gatavošana, zāles pļaušana, drēbju gludināšana, mēbeļu uzkopšana – tās visas ir iespējas mīlestības izpausmēm.

Mīlestības pilnā laulībā devīga attieksme ietekmēs arī pāra naudas darījumus. Atklāti pārspriežot finanses un kopīgi pieņemot lēmumus, apliecina savstarpēju cieņu un vērtīgumu. Neuztverot naudu kā „manu naudu” un „tavu naudu”, bet gan kā „mūsu naudu”. Patiesi mīlošs pāris redz sevi kā komandu. Nav nozīmes, vai viens pelna vairāk par otru, pāris sadarbojas, lai dzīve rit savu gaitu, un tādējādi viss piensums ir kopīgu centienu iznākums.

Dāsnums ģimenē sekmē dāsnumu ārpus ģimenes – un otrādi. Dāsna došana citiem palīdz saskatīt pašu problēmas plašākā kontekstā.

Lēnprātība (godīgums)

Kad mīlestība kļūst par dzīvesveidu laulībā, neviens partneris neļauj uzkrāties aizvainojumiem. Mīlestība saka: „Varbūt tas ir aplami, taču es jutos... vai varam atrast labāku ceļu, lai to paveiktu?” Un atkal – mīlestība nepieprasa, bet meklē trajektoriju, kurā abi jūtas cienīti kā personības.

Pāri bieži zaudē daudz iespēju sarunāties atklāti. Ja viens ar otru runātu atklāti par savām izjūtām, varētu izvairīties no liekiem aizvainojumiem. Tā vietā daudzi gadiem gaida, lai otrs to izprastu

pats.

Vajadzība pēc detaļu un izjūtu precizēšanas ar dzīvesbiedru nav sakāves punkts. Pat vismīlošākie pāri nepieņem, ka partneri spēj lasīt domas. Kā kāds sacīja: „Man patīk, ja sieva pasaka, kā viņa jūtas. Man nav jāuztraucas, vai viņa nestaigā apkārt skumdama.” Gadiem ilga skumšana var sapostīt laulību. Īstums aicina teikt patiesību.

Informācijas neizpaušana vai šmaukšanās raisa ne tikai aizvainojumu, bet arī bezkaunīgus melus. Tas ir nelāgs paradums, kad savtīgu interešu dēļ praktizē īstenu maldināšanu. Protams, mēs nevaram kādu piespiest būt godīgam pret mums. Taču, ja dzīvojam maksimāli godīgi un runājam patiesību, mēs atbrīvojam sevi krietnai mīlestībai un radām telpu, kur kāds cits var mīlēt mūs. Bez godīguma visas pārējās mīlošas

cilvēka iezīmes ir nepilnīgas.

Jūs esat svētīti, ja jūsu dzīvē ir mīlestība. Tev ir dāvāts otrs cilvēks, kurš izvēlējies tevi par savu līdzgaitnieku. Kopā ar viņu tu vadi dienas un naktis, kopā

Es vēlētos, lai viņa nerunā par to, kas aplams mūsu laulībā, it kā tā būtu mana vaina.”

Šādi vai līdzīgi iespējams ir daudzu dzīvesbiedru vēlēšanās, taču diemžēl daudzreiz tās paliek tikai domu līmenī, vārdos neizteiktas.

Mīlestībai kļūstot par dzīvesveidu laulībā, abi – gan vīrs, gan sieva – meklēs veidus, kā uzlabot partnera dzīvi. Pirmām kārtām viņi velta viens otram laiku. Divdesmit minūtes uz divāna, skatoties, klausoties un daloties domās,

nesat ikdienas pienākumu nastu. Tavs mīļotais cilvēks redz to, kas paliek citiem apslēpts.

Mīļais cilvēks katru dienu padara brīnumpilnu. Diviem laulātajiem ir vara vienam otru iepriecināt ar smaidu, balss skaņu, glāsta smaržu, kustībām, ierasti ikdienišķo pārvērst cēlajā ar mieru, prieku, pacietību, laipnību, lēnprātību, uzticamību, labprātību, atturību.

Priecājieties viens otra klātbūtnē, jo klātbūtne nozīmē vairāk nekā „būt klāt”! Jūs, divi, esat viens otra durvis uz Debesīm!

TREJI CEĻI

jeb stāsts par ceļojumu uz Lielo pilsētu

Māris Debners
palīgmācītājs

Jēzus viņam saka: „ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:6) Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu! (Psalmi 139:23-24)

Šoreiz, cienījamais Adventes Vēstu lasītāj, vēlos pastāstīt par kādu varenu un neparastu Ceļojumu. Jādomā, tas norisinājies krietni sen, bet varbūt arī ne tik sen, jo, godīgi sakot, pilnīgi iespējams, ka tas turpinās vēl arvien.

Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!

Reiz Novadā izplatījās ziņa, ka tālumā, kur neviens vēl nav bijis, atrodoties Liela Pilsēta, kurā dzīve esot daudz labāka, gluži bez raizēm. Vairums novadnieku vīpsnājot apgalvoja, ka stāsts par Pilsētu esot vecs joks, uz kuru mūsdienās būtu smieklīgi uzķerties. Patiesībā nekādas Pilsētas neesot, un aiz Novada robežām vispār neesot nekā. Tomēr atradās pulciņš entuziastu, kuri ilgojās nokļūt Pilsētā un tālab bija gatavi doties tālajā ceļā. Daži no viņiem bija augsti mācīti un kā lielu dārgumu glabāja kādu senu karti, kurā, kā viņi apgalvoja, esot smalki redzams ceļš uz Pilsētu. Citi, kuriem par kartēm tik lielas saprašanas nebija, teicās viņiem uzticīgi sekot.

Kādi bija dzirdējuši, ka no Pilsētas viņiem pretim esot atnācis Ceļvedis, bet kur īsti viņu meklēt, domas dalījās. Vairums izlēma, ka gan jau kaut kur pa ceļam viņu sastapšot.

Un tā kādā rītā gājēju pulciņš, novadnieku laba vēlējumu, svilpienu, saucienu un zīmīgu žestu pavadīts, devās ceļā. Krietnu laiku gājuši un uzberzuši jau dažu labu tūlzu, viņi sasniedza pirmās krustceles. Priekšā gājēji atlocīja Karti. Viņiem pietika ar Īsu acu uzmetienu, lai saprastu ejamo virzienu. Jāiet tikai taisni, kamēr ceļa malā būs redzama liela egle, tad aiz lielās egles... Nu, tad jau redzēs.

Citi gājēji arī pētīja katrs savu Kartes kopiju (jo visi, kas gribēja, tādu varēja dabūt).

„Nē, tas nav labākais maršruts!” – pēkšņi iesaucās viena no ceļiniecēm, un viņas balsī skanēja reizē apņēmība un mulsums. „Mums tūlīt ir jāgriežas pa labi, jo šis taisnais ceļš izskatās pārāk nepiemērots, pārāk vienmuļš. Nevar būt, ka uz Pilsētu jāiet pa tik parastu, pelēku ceļu. Uz skaistu mērķi jābūt skaistam ceļam. Lūk, labajā pusē vīd pauguri, birzis un ezeri. Kartē taču skaidri redzams, ka ceļš uz Pilsētu ved gar ūdeņiem. Ko gan citu varētu nozīmēt tā pelēkzilā krāsa? Es nepārprotami jūtu, ka mums jādodas tur.”

Bija kādi, kam šī doma šķita pievilcīga, un viņi arī vēlējās griezties pa labi.

Mirkli valdīja apjukums. Visiem taču vajadzēja turēties kopā, bet kā lai turas kopā, ja nevar vienoties par maršrutu?

Tad notika kaut kas, kas situāciju sarežģīja vēl vairāk. Ierunājās kāds enerģisks, bet jau redzami salicis cilvēks, kurš līdzī nesa divas smagas somas – katrā rokā pa vienai.

„Jūs visi meklējat tikai labāko ceļu, jo esat pieraduši izdabāt

savam prātam un savai patikai. Bet tas ir ļoti nepareizi un bīstami. Ja jūs iesit taisni vai pa labi, jūs nekad nesasniesit Pilsētu. Mums ir jāiet nevis pa labāko, bet pa Pareizo ceļu. Un pareizais ceļš, bez šaubām, ir pa kreisi. Paskatieties paši, tolaik, kad tikusi zīmēta Karte, taisnais ceļš vēl nemaz nav bijis uzbūvēts, tas ir daudz jaunāks, tāpēc tas nekādā gadījumā nevar būt pareizais. Un jūs, pa labi gājēji, vispār nekā nesaprotat.”

„Bet kreisajā pusē redzami purvi, slīkšņas un stāvas gravas...” – kāds bikli mēģināja iebilst.

„Jā, protams, Pareizais ceļš ir grūts un bīstams, tāpēc jau tas ir Pareizais. Ar to ir jārēķinās, ka lielākā daļa no mums šīs grūtības nespēs izturēt un – nu, saprotiet, tajos purvos viņi... Vai arī griezties atpakaļ uz Novadu... Bet es un vēl tie nedaudzie, kuri izturēs, nokļūsim Pilsētā. Tikai un vienīgi pa šo ceļu – te, pa kreisi.”

Šie loģiskie argumenti dažus pārliecināja. Tā ceļotāju pulciņš sadalījās daļās, lai dotos uz Pilsētu katrs pa savu ceļu. Tā kā viņi juta atbildību cits par citu un zināmas savstarpējas brālības saites, viņi norunāja, ka ik pēc 7 kilometriem, kā tas Kartē norādīts, satiksies, lai visi kopā atkal ieskatītos Kartē un dalītos ar stāstiem par ceļa piedzīvoto.

Tā viņi gāja un gāja, un gāja. Skaidrības labad gan jāteic, ka necik tālu viņi netika, jo lielāko daļu laika prasīja citam cita meklēšana ik pēc 7 kilometriem.

Nu, jā, patiesībā bija vēl kādi ļaudis. Tie, kuri pirmajās krustcelēs nolēma, ka nav jēgas iet pa vienu, otru vai trešo ceļu, ja reiz no Pilsētas viņiem pretī ir izsūtīts Ceļvedis. Viņi nolēma vispirms sastapties ar Ceļvedi. Bet kur to meklēt? Viņi sāka saukt. Un liels bija pārsteigums, kad izrādījās – Ceļvedis jau no paša gājiena sākuma ir starp viņiem! Tikai balss viņam tāda paklusa, un nebija jau arī, kur vārdu iespraust visā šajā burzmā...

„Un nu, ātrāk uz Pilsētu!” – entuziasma pilns mudināja kāds vīrs krietni gados.

Ceļvedis uz viņu paskatījās jautājoši. Sirmā vīrs saprata bez vārdiem. „Jā,” viņš teica. Un arī visi pārējie māja piekrītoši. „Protams, mēs nedrīkstam aizmirst Viņus.”

„Jā,” sacīja Ceļvedis. „Kaut arī līdz Pilsētai nav tālu, un kaut arī viņiem ir Karte, bez manis – bez mums – viņi Pilsētu neatradīs, vienalga, vai ies pa Taisno, Skaisto vai Pareizo ceļu.”

Un tā viņi ar prieku pievienojās Septītā kilometra sanāksmēm, lai pacietīgi dotos uz Lielo Pilsētu reizē ar visiem. Kas zina, varbūt arī Skaistā, Taisnā un Pareizā ceļa gājēji ievēros Ceļveža klātbūtni un ieklausīsies viņa klusajos vārdos? Un tad līdz Pilsētai nudien vairs nebūs tālu.

Healing

EUROPEAN HEALTH
CONFERENCE

Agris Bērziņš,
veselības kalpošanas
nodaļa

DZIEDINĀŠANA VISIEM

Eiropas Adventistu veselības konference norisinājās no 29. aprīļa līdz 4. maijam Prāgā. Lekcijās un darba grupās tika runāts par vairāk nekā 50 dažādām tēmām ar vienu kopēju virsrakstu "Dziedināšana". Šoreiz ar saviem iespaidiem un dažām gūtajām atziņām aicināju dalīties vairākus dalībniekus, kuri uz konferenci bija devušies no Latvijas.

Dziedināšana ietver ne tikai atbrīvošanu no fiziskām slimībām. Dziedināšana ir Dieva glābšanas plāns caur Jēzu Kristu. Ticu, ka ieguvējs bija katrs konferences dalībnieks. Kāds mans draugs, kurš ir ārsts, teica tā: "Es devos uz konferenci, lai uzzinātu, kā kļūt par labāku ārstu saviem pacientiem, bet sapratu to, ka pirmais, kuram nepieciešama dziedināšana, esmu es pats." "Jēzus nāks drīz! Veselības vēsts mums ir jāpasludina nevis kā ceļš uz debesīm, bet gan kā iespēja tuvoties Dievam." (T.Vilsons)

Viktorija Pacukeviča:

Veselības konference mani mudināja pievērst lielāku uzmanību savai veselībai, kā arī, strādājot par mediķi, man ir jāmāca un jāmotivē arī citus cilvēkus tam pievērst uzmanību. Mēs guvām ieskatu adventistu veselības vēsturē un kādi resursi mūsu draudzei ir šobrīd: 193 hospitāļi (113 pasaulē, 80 ASV), 365 klīnikas, 13 mobilas palīdzības vienības, 13 gaisa bāzes. Taču Eiropas teritorijā diemžēl ir tikai divas adventistu klīnikas, tā ir klīnika Vācijā, Berlīnē un Šveicē, netālu no Ženēvas.

Adventistiem ir arī mācību iestādes: 70 medmāsu skolas, 3 zobārstniecības skolas, 13 universitātes un koledžas visā pasaulē.

Man bija brīnišķīga iespēja apmeklēt dažādus seminārus. Par vienu no semināriem, kuru vadīja dr. Jochen Hawlitscek, īsuma pastāstīšu. Šī semināra nosaukums – „Alternatīvas dziedināšanas metodes – atšķirt „zeltu no atkritumiem””.

Pasaulē ir daudz slimību, un cilvēki meklē dažādus veidus, kā atbrīvoties no tām, viņi vēlas būt dziedināti. Šobrīd pasaulē ir tik daudz dažādu ārstniecības metožu! Kā mums, kristiešiem – adventistiem, neapjukt? Maldī un patiesība ir sajaukti visās jomās, arī medicīnā. Dieva pestīšanas plānā reliģija un medicīna ir cieši saistīti. Tās ir kā divas monētas puses. Veselību un laimi var sasniegt, tikai paklausot dievišķam likumam (fiziskiem un morāliem likumiem). Līdz ar to katrai dziedināšanas metodei ir jābūt ideālā saskaņā ar Bībeles uzskatiem un dabas likumiem.

Daudzu tradicionālo ārstēšanas metožu uzmanība ir koncentrēta uz simptomiem, bez dzīvesveida korekcijas. Medicīna bieži piemirst arī pacienta emocionālo un garīgo aspektu. Daudzām alternatīvām metodēm trūkst zinātniska pamatojuma, un tās darbojas kā placebo. Citi izmanto pārdabiskas spējas, kas, saskaņā ar Bībeli, ir saistītas ar sātna darbību. Ideāla dziedināšanas metode ir pieņemt Dieva dzīvības ūdeni un lūgt mainīt savu dzīvesveidu un ieradumus. Mēs kā organizācija atbalstām tikai tās ārstēšanas metodes, kas ir balsītas uz zinātņi, dabas likumiem un Svētiem Rakstiem.

Marina Pacukeviča:

Visas konferences laikā varēja saskatīt ļoti labu līdzsvaru starp sniegto medicīnisko informāciju un garīgu piepildījumu. Tika izteikts aicinājums parādīt sabiedrībai, ko nozīmē atjaunota dzīve, sākot ar to, ko mēs ēdam, dzeram, kā vingrojam, kādas mums ir attiecības ar cilvēkiem. Mums jālūdz, lai Dieva Gars veic reformu visās

mūsu dzīves sfērās. Veselības kalpošanai jābūt kompleksai (pilnīgai) un sabalansētai.

Svarīgi ir dziedināšanas procesā cilvēku pamudināt uzlūkot Jēzu. Dievs vēlas izārstēt visas mūsu dzīves sfēras, Viņš ir ieinteresēts mūsu fiziskā un garīgā dziedināšanā. Ļoti svarīgi mūsu kalpošanā mācīties no Jēzus piemēra, kurš parādīja, ka teoloģijai un kalpošanai jābūt savienotām. Dievs vēlas, lai mēs izietu no savas komfortablās zonas un darītu to, uz ko Viņš mūs aicina šodien ikkatru.

Beatrise Rancāne:

Lai runātu par fizisko dziedināšanu, vispirms ir jāsaprot, ka mūsu rokās ir daudz lietu, kuras varam izmainīt tieši mēs paši. Pirmais solis ir tās izprast, lai pēc tam mēs spētu uzņemties atbildību par savu dzīvi un dzīvesveidu. Dievs caur praviešiem mums jau ir atklājis to, pēc kādiem pamatprincipiem vadīties, lai mēs būtu veseli kā miesā, tā garā. Turklāt ir veikti ne vien neskaitāmi zinātniskie pētījumi, bet par to tiek rakstīts un runāts arī plašsaziņas līdzekļos, tomēr mūsdienu sabiedrībā joprojām ir cilvēki, kas piever acis uz konkrētiem ieradumiem un riska faktoriem, kas izsauc priekšlaicīgu nāvi. Tie ir: smēķēšana, alkohola lietošana, fizisko aktivitāšu trūkums, liekais svars, paaugstināts asinsspiediens un dislipidēmija (paaugstināts holesterīna līmenis asinīs). Dažādi pētījumi par triekas un infarkta primāro profilaksi ir pierādījuši, ka visbūtiskākā ir tieši dzīvesveida maiņa, kas par 80% samazina risku saslimt ar sirds- asinsvadu slimībām.

Tiklīdz ir sakārtots dzīvesveids, var lūkoties pēc tiem iemesliem, kurus cilvēks pats nav spējīgs novērst, lai atgūtu veselību. Lai arī reizēm ir dzirdēti izteikumi, ka uz slimnīcu dodas tikai tie, kam trūkst ticības, taču ne vienmēr tā tas ir. Ne jau velti Dievs ir devis zināšanas un gudrību veselības aprūpes speciālistiem un ārstiem, caur kuriem cilvēks var saņemt fizisko dziedināšanu. Brīnumi notika ne tikai Bībeles laikos, bet notiek arī šajās dienās. Tomēr ne vienmēr brīnums norisināsies pēc paša izdomātā scenārija. Brīnums var izpausties arī kā veiksmīga ķirurģiskā operācija, Dievam vadot ārsta rokas.

Tāļvaldis Vilnis:

Sajā konferencē atkārtoti izskanēja doma, ka mums ir jāpievērš lielāka uzmanība psihiskās veselības jomai. Tāpēc, ka dzīves ritms ir kļuvis ļoti straujš, ik dienas ir stress, utt. Mūsdienu sabiedrība vairs nav 19. gadsimta sabiedrība. Vēl jo vairāk — tiek prognozēts, ka jau tuvākajā laikā depresija būs otra visizplatītākā slimība Rietumu civilizācijā. Jau tagad no tās cieš ļoti daudz cilvēku. Taču vai mums kā kristiešiem vispār jāuztraucas par psiholoģiskām un psihiskām slimībām? Varbūt tās ir tikai sabiedrībā?

Kāds no psihoterapeitiem lekcijā teica, ka pētījumos šajā jomā ir noskaidrots, ka ir valstis, kur psihisko slimību īpatsvars mūsu draudzē ir augstāks nekā vidēji attiecīgajā sabiedrībā. Arī Elena Vaita raksta par psihisko slimību izplatību. “Deviņām no desmit slimībām saknes jeb cēlonis ir cilvēka prātā.” (5. liecību sēj., 444. lpp.)

Dažas praktiskas lietas, ko dzirdēju. Ļoti labu lekciju par atkarībām nolasīja psiholoģe Kitija Freijera Randalla (*Kiti Freier Randall*) no Lomalindas Universitātes. Interesanti, ka

viņas vecvecāki ir latvieši, kas emigrēja no Latvijas Otrā pasaules kara laikā uz Kanādu. Jau lekcijas sākumā viņa iepazīstināja ar sevi kā latviešu izcelsmes kanādieti. Pēc lekcijas varēju ilgāku laiku parunāt ar viņu par dažādām niansēm psiholoģijā. Viņa ikdienā strādā ar vardarbībā cietušiem bērniem, kas ir ļoti smags un grūts darbs. Viņa uzsvēra, ka mūsu straujais dzīves ritms un dažādi citi apstākļi veido daudz atkarību. Šo atkarību līmenis arī ir pietiekoši augsts adventistu vidū. Atkarības nav tikai alkohols, smēķēšana, narkotikas, bet arī tādas atkarības kā “darbaholisms” (kuru citreiz pat neapzināti pašam atbalstām, jo slavējam cilvēkus, kas ļoti daudz strādā), pastāvīgs negatīvisms vai criticisms, arī perfekcionisms ir psiholoģiska atkarība.

Kā speciāliste šai jomā viņa norāda, ka cilvēku kaunināšana vai draudēšana viņiem daudz nepalīdz, jo, ja tā ir izveidojusies kā atkarība, tad tā ir iesakņojies cilvēka zemapziņā. Tāpēc vajag meklēt speciālista palīdzību.

“Es nodrebu pie idejas, ko dažreiz dzirdu draudzē, ka, ja cilvēkam ir nopietnas problēmas, piemēram, vēdera sāpes, tad mēs sakām, ka ir jālūdz Dievs un jāiet pie ārsta, bet, ja cilvēkam ir smaga depresija, tad daži saka, ka ir tikai jāpielūdz Dievs un pāries, bet nav jāiet ne pie kāda speciālista,” teica Kitija. “Ja cilvēkam ir psiholoģiska slimība, tad noteikti ir jāiet pie ārsta, jo mēs visi zinām, ka ielaistas slimības grūtāk ārstēt.”

Loģiski, te nav runa par to, ka mums katram brīžiem ir depresīvāks vai priecīgāks garastāvoklis, runa ir par nopietnām slimībām. Draudzei ir jābūt tai vietai, kur atbalsta katru cilvēku veselīošanās laikā un arī tālāk, lai šis cilvēks varētu noturēties, vai, ja atkal paklūp, tad draudze ir tā, kas palīdz piecelties. Taču jāatceras, daudzu atkarību un psiholoģisku slimību ārstēšana var aizņemt ļoti, ļoti ilgu laiku. Tāpēc Adventistu Baznīcas Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons uzsvēra draudzes kalpošanas būtību: pirmkārt, mēs joprojām ticam adventes vēstij, kuru sludinām, un te nekas nav mainījies, bet otrkārt, mums kā draudzei ir jāklūst par dziedinošu kopienu, kur pacietīgi darbojamies ar cilvēkiem ar dažādām vājībām, slimībām, atkarībām utt. Šajā sājpu pasaulē mēs esam gan vēsts draudze, gan dziedinošas kopienas draudze.

Cilvēki šodien neilgojas pēc jaunas informācijas, kā tas bija 19. gadsimtā, bet gan pēc neviltotas līdzjūtības, cenošām attiecībām un patiesas mīlestības. Jāatceras, ka vieniem cilvēkiem nervu sistēma panes grūtības bez lielām problēmām, bet citi cilvēki pie tām pašām grūtībām sabrūk. Mums jāatceras, ka nevar visus mērīt pēc sevis.

Nobeigumā vēlos ieteikt dažas lietas mūsu psiholoģiskās veselības profilaksei: padomāsim, cik laika ikdienā veltam pateicībai Dievam par to, ko Viņš mums ir devis, vai arī čīkstam par to, ko neesam saņēmuši? Cik katru dienu piedzīvojam labās emocijas, kopā smejojoties ar saviem bērniem, draugiem, cik priecājamies par skaisto rasas lāsi uz ziedlapiņām vai arī vaimanājam tikai par negatīvo, kas notiek visā pasaulē? Es neaicinu ignorēt realitāti, bet redzēt lietas, kādas tās ir — nevis sliktāk. Tāpēc apzināti darīsim kaut ko, lai katru dienu piedzīvotu pozitīvās emocijas, tāpat kā esam “uztrenējuši” depresīvu garastāvokli, katru dienu koncentrējoties uz negatīvo.

Ja draudzē ir interese par speciālistiem, kas rūpējas par cilvēku psiholoģisko veselību, mēs varam tādus uzaicināt. Ar jautājumiem vai iniciatīvu šajos jautājumus lūdzam griezties pie draudžu savienības veselības kalpošanas nodaļas.

DZĪVNIEKU VALSTIS IZRĀĒLĀ

Mamma: Krū, vai tu zini, kuru dzīvnieku mēdz dēvēt par „tuksnešu kuģi”?

Krū: Nē. Varbūt tas ir kāds varens milzenis, kurš dreifē pa tuksnesi, par kuru es neko nezinu? Kāds milzu bruņurupucis, vai?

Mamma: Krū, tu viņu zini gan. Tas ir kamielis.

Krū: Ā, nu kā tad! Tas ir tas mīrmīlīgais smukulītis ar diviem kalniem uz muguras.

Mamma: Nevis kalniem, bet kupriem. Bībelē varam uzzināt, ka, piemēram, Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam ir piederējuši ļoti daudz kamieļi.

Krā: Tad jau viņiem droši vien piederēja ļoti daudz zemes?

Mamma: Pēc kamieļu daudzuma noteica bagātības lielumu (1.Mozus 24:35; 30:43). Kamieļi skaitījās arī laba dāvana (1.Moz.12:16).

Krū: Tikai, lūdzu, neiedomājieties man dzimšanas dienā vai jebkurā citā dienā uzdāvināt kamieli!

Krā: Labi gan, ka tagad tas vairs nav modē! Kur gan mēs liktu kaut vienu vismazītiņāko kamieli, vai ne?

Krū: Pastāsti, mammucīt, vēl kaut ko par kamieļiem.

Mamma: Par kamieļiem varēsit uzzināt vēl, ja

izpildīsiet krustvārdu mīklu.

Krū: To mēs varam! Un jūs, bērni?

Krā: Pastāsti vēl par kādu dzīvnieciņu, kurš dzīvo šajā zemē!

Mamma: Varbūt esat dzirdējuši cilvēkus sakām: „Spītīgs kā ēzelis!”?

Krū: Jā. Tā tu, mammucīt, dažreiz saki arī man, kad negribu tevi tā riktīgi klausīt.

Krā: Bet kāpēc gan tāds teiciens ir radies? Vai tad ēzeļi ir spītīgi?

Mamma: Lielākā daļa cilvēku uzskata, ka ēzelis nav īpaši gudrs, jo ļoti bieži mēdz būt nepaklausīgs savam saimniekam, ja tam kaut kas nepatīk.

Krā: Krū, izklausās pēc tevis, kad tu nedari tos darbiņus, kurus tev nepatīk darīt.

Krū: Tā, māsiņ, nav spītība. Vienkārši esmu nelokāms dažos jautājumos.

Mamma: Teiksim jau, kā ir – dažreiz esi nepaklausīgs. Bet tas par ēzeļu spītību, tā tik ir tāda cilvēku iedoma. Bībelē ir rakstīts par kādu ēzeli, kas trīs reizes izglāba pravieša Bileāma dzīvību (4.Mozus. 22:21-41).

Krū: Re, arī spītīgie var būt varoņi!

Mamma: Bileāms no sākuma nevarēja saprast,

kāpēc ēzelis pēkšņi kļuvis nepaklausīgs, un mēģināja to pārmācīt, taču vēlāk arī viņam tika atklātas briesmas, kas bija draudējušas.

Krā: Jā, dažkārt cilvēki paši ir tik ietiepīgi, ka DIEVAM jālieto dzīvnieki, lai piepildītu Savu gribu.

Mamma: Lai arī ēzelis ir neliels dzīvnieks, tomēr tas ir izturīgs un spēcīgs.

Krū: Tā ir. Dažreiz tieši tie mazie cinīši gāž lielu vezumu.

Mamma: Ēzelis bija nastu nesējs (1.Mozus 45:23), to izmantoja arī tīruma apstrādāšanas darbos (5.Mozus 22:10).

Krā: Ēzeļi, izrādās, ir strādīgi dzīvnieciņi.

Mamma: Pats Jēzus arī jāja uz ēzeļa. Par to vairāk vari izlasīt evaņģēlijos, piemēram, Mateja 11:2-10.

Krū: To mēs tiešām varam izdarīt, vai ne, Krā?

Mamma: Un arī jūs, bērni, to varat atrast savās Bībelītēs.

Krā: Kādi vēl dzīvnieki dzīvo Izraēlā?

Mamma: Izraēlā ir arī tāda Dieva radība kā čūska.

Krā: Man nu gan tās ne visai patīk.

Krū: Jā, tās ir tik viltīgas – pielavās klāt un tad iekož!

Mamma: No čūskām ir jāuzmanās. Jau pašā Bībeles sākumā ir teikts: „Čūska bija visviltīgākā no visiem lauku zvēriem” (1.Moz. 3:1).

Krā: Jā, mēs zinām, ka tas ir sātans, kas pievīla pirmos cilvēkus.

Mamma: Un lai to izdarītu, viņš izmantoja tieši čūsku. Sinaja tuksnesī, pa kuru ceļoja izraēliešu tauta uz apsolīto zemi, arī bija indīgas čūskas (5.Moz. 8:15).

Krā: Es ceru, ka mums nav plānā ceļot pa tuksnesi? Ļoti negribētos satīties ar kādu čūsku!

Krū: Man kā ļoti drosmīgam putnam nu nemaz nav bail no čūskām, bet varbūt šoreiz tiešām neblandīsimies pa to tuksnesi?!

Mamma: Labi, labi. Pastāstīšu jums arī to, ka apustulim Pāvilam Melītas salā ap roku aptinās odze, bet Pāvils nokratīja rāpuli ugunskurā, un viņam nekā ļauns nenotika (Apd 28:3-6).

Krū: Varbūt, ja čūskai neko ļaunu nedara, viņa pati arī ir rāma?

Mamma: Tāpat Jēzus sacīja, ka viņa mācekļiem būs dažādas spējas, no kurām viena būs tāda, ka nekaitēs čūsku kodumi. (Lk. 10:19-20).

Krā: Nu, par to es nemaz nešaubos! Ar JĒZU visur mēs esam drošībā.

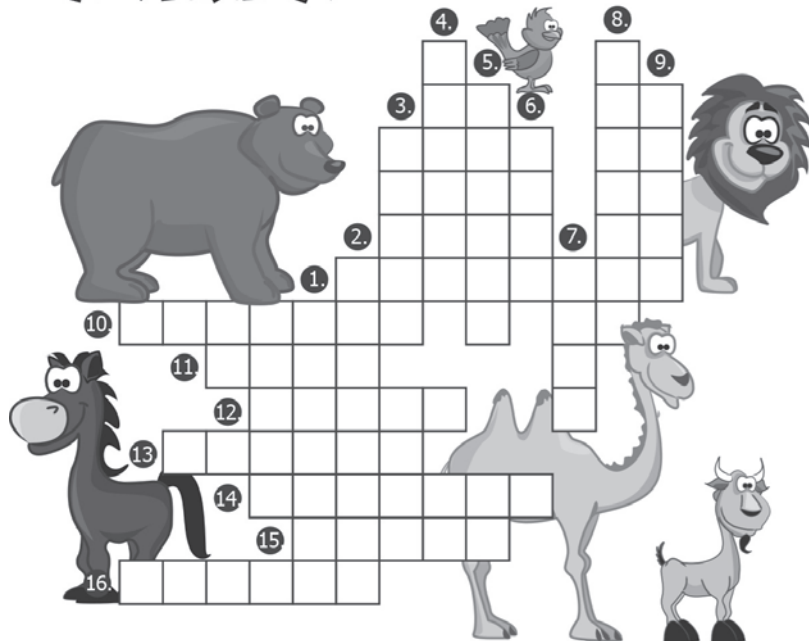
Mamma: Bet vai jūs zināt, ka Jēzus ir pieminējis čūskas arī savās līdzībās? (Lk. 11:10-12, Mateja 7:9-11)

Krā: Nē, to mēs nezinām gan. Nes šurp, brālīt mūsu Bībelīti, tūliņ pat to izlasīsim, labi?

Mamma: Jūs, bērni, arī varat darīt tāpat.

Krū: Jums taču ir katram sava Bībelīte, vai ne?

KRUSTVĀRĒDU MĪKLA

1. „Tuksneša kuģis”.
2. Putns, kuru pirmo Noa izlaida pēc plūdiem no šķirsta.
3. Dzīvnieks, no kura ādas gatavoja teltis. (Atbilde datīva locījumā.)
4. Starp kādiem bīstamiem dzīvniekiem tika ievietots Daniels?
5. Dzīvnieks, ar kuru Jēzus iejāja Jeruzalemē.
6. Visindīgākā čūska Latvijā.
7. Dāvids aitu ganāmpulku bija izglābis no lauvas un no ... ķepām.
8. Putns, kas nolaidās uz Jēzu pēc kristībām, simbolizējot Svēto Garu.
9. Viela, bez kā kamieļi ilgi var iztikt.
10. No kamieļu ādas gandrīz nemaz neizdalās...
11. No kāda materiāla Dievs lika izveidot Mozum čūskas attēlu un pacelt to stabā?
12. Kas atrodas kamieļu kupros?
13. Sievietes vārds, kas dzirdēja kamieļus pie akas.
14. Praviētis, kuru trīs reizes uzrunāja ēzelis.
15. Kāds dzīvnieks ir kara un varas simbols?
16. Kurš dzīvnieks ir miera simbols?

JAUNIEŠU RALLIJS

VIETĀ, KAS VIENO

Šis saulainās vasaras sestdienā, 15.jūnijā, norisinājās ceturtais „Jauniešu rallija” pasākums. Visu kopīgā satikšanās vieta šogad bija Aizkraukle. Skaista pilsēta ar savu šarmu un laipnajiem iedzīvotājiem. Dienas moto bija ”Vieta, kas vieno”, kas absolūti atbilda tam, ko piedzīvojām visas dienas garumā. Ralliju organizē Jauniešu kalpošanas nodaļa, un tā mērķis ir: pielietojot jauniešu dāvanas un prasmes, nest evaņģēlija vēsti vietējai sabiedrībai – ģimenēm ar bērniem, īpaši cenšoties aizsniegt sociāli neaizsargātākās ģimenes.

Aizkraukles draudzes locekļi mūs sagaidīja Pētera Barisona Aizkraukles Mūzikas skolā. Diena iesākās ar dievkalpojumu, ko vadīja Inta Jākobsone par tēmu „Darīt labu visiem, nevienu nešķirojot”. Bībeles studijās runāja Ainis Kaspars par Cakarijas grāmatu. Pēc svētrunas mēs tikām laipni gaidīti pusdienās, ko bija sarūpējusi Aizkraukles draudze.

Divu stundu garumā notika dažādas interesantas nodarbības dažāda vecuma bērniem. Mazie ķipari varēja iet pa stacijām kurās tie aktīvi pavadīja laiku slēpojot, spēlējot florbolu, no papīra veidojot visvisādus dzīvniekus un mācoties pīt mezglus. Viens no interesantākajiem pieturas punktiem bija Noasa šķirsts. Bērni varēja sadzirdēt, kā tas ir, ja esi uz kuģa vētras un lietus laikā kopā ar dzīvniekiem.

Vakara pusē un dienas izskaņā norisinājās koncerts ar skaistām dziesmām un Dieva slavēšanu.

Vēlamies lielu paldies pateikt Adventistu Aizkraukles draudzei par pusdienām, mīlu uzņemšanu. Un paldies Aizkraukles mūzikas skolai, kurā notika pasākums. Diena visnotaļ bija izdevusies un prieka pilna.

Daiga Mieriņa

Šovasar, no 16. līdz 18. augustam, notiks ceturtnā Jauniešu nodaļas organizētā adventistu jauniešu un viņu draugu vasaras nometnes salidojums *TeamWork 2013*. Šīs nometnes mērķis nemainīgi ir veicināt draudzību savā starpā, augt ticībā, attīstīt kalpošanas dāvanas. Šogad nometne īpaši ļaus baudīt aktīvu atpūtu kopā ar vienaudžiem. Būs iespēja piedalīties sportiskās aktivitātēs, spēlēs, diskusijās, iesaistīties dažādās radošās aktivitātēs. Uz *TeamWork* noteikti var aicināt līdzīgi draugus! Tāpat kā pagājušajā gadā, arī šogad tiksimies Zvejniekiemā, kas atrodas netālu no Baltijas jūras. Informāciju par dalības maksu, citu informāciju meklē jauniešu lapā – jaunatne.adventisti.lv. Pieteikšanās līdz 7. augustam! Nestāvi malā, piedalies *TeamWork 2013!*

Jauniešu nodaļa

CEĻA MEKLĒTĀJU KLUBS

“BALOŽI” 11 km ārpus Valmieras, mazā ciematīņā ar nosaukumu Zilaiskalns, darbojas Ceļa meklētāju klubs ‘Baloži’.

Kluba pirmsākumi meklējami pirms sešiem gadiem, 2007. gadā, kad ar stāstu par Ceļa meklētājiem pie mums ieradās Līva Priediņa. Pēc cītīgas mācīšanās un draudzēšanās pienāca laiks mūsu pirmajai nometnei, un no tā brīža Ceļa meklētāji Zilajā kalnā bija ienākuši uz palikšanu.

Šobrīd mūsu klubā aktīvi darbojas seši bērni, tā jau ir otrā Ceļa meklētāju paaudze – iepriekšējie Ceļa meklētāji tagad ir izauguši, daļa dodas Mastergaidu gaitās, daļa darbojas klubā kā palīgi.

Jautājot bērniem, ko viņiem patīk darīt Ceļa meklētājos, visbiežāk dzirdētā atbilde ir: „Braukt uz nometnēm!” Kopš mūsu pirmās nometnes Bārtā katru gadu mēs cītīgi mācāmies un gatavojamies CM salidojumiem vasarā. Nometnēs mēs īpaši draudzējamies ar Tukuma CM klubu „Lāči”, tāpēc mums patīk sevi dēvēt par „Lāčbaložiem”.

Klubā mēs visi esam kā tuvi draugi – kopīgi mācoties, izklaidējoties un pavadot laiku, draudzības saites ir kļuvušas ļoti stipras, tāpēc katrs priecīgs (un dažreiz arī bēdīgs) notikums savstarpēji ir jāapspriež un jārisina.

Kopā mēs esam braukuši ciemos uz vietējām skolām, lai dziedātu un evaņģēlizētu, esam devušies dažādos braucienos,

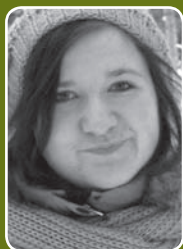
apciemojuši ļaudis slimnīcās, jo, tikai esot kopā un darbojoties, mēs spējam sadraudzēties viens ar otru, sadraudzēties ar apkārtējiem cilvēkiem un Jēzu.

Mēs gaidām katru mūsu nodarbībās un esam atvērti jauniem draugiem un jauniem kluba biedriem vienmēr!

Madara Lāce

JAUNIETIS IESAKA JAUNIETIM + JAUNIETIS IESAKA JAUNIETIM

Kristīne Kociņa Tev iesaka noskatīties filmu – “Pay It Forward”, jo, manuprāt, tā ir viena no labākajām filmām ar dziļu domu, ko esmu redzējusi. Filmā ir stāsts par puisīti, kurš centās padarīt pasauli labāku, palīdzot citiem cilvēkiem. Bieži vien mēs kā cilvēki palīdzam otram ar nodomu gaidīt kaut ko pretī par to vai arī izmantot viņa palīdzību, kad paši būsīm grūtībās. Manuprāt, mums biežāk būtu nesavtīgi jāpalīdz citiem.

Jācenšas no sirds palīdzēt tiem, kas sabiedrības acīs ir nevērtīgi.

Inga Priede Tev iesaka grāmatu: Duglass Bačelors “Bagātākais alu cilvēks”. Angliski F.Turek, N.Geisler “I Don’t Have Enough Faith to be an Atheist”

Veselīga dzīvesveida centra

«Tavai sirdij» atvēršanas piedāvājums

Veselības nedēļas:

11. – 18. augusts «Atpūties mazliet!»

8. – 15. septembris «Tavai sirdij»

10. – 17. oktobris «Veģetārās virtuves
noslēpumi»

Tālruni: 26543781 (Ansis),
20235866 (Jana).
E-pasts: ansis.roderts@gmail.com
www.draugiem.lv/veseligadzivesveidacentrs/